

Cô Dâu Mạo Danh

Kinny
Mục Lục
Vào Truyện
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33

Vào Truyện

Tôi -Hạ Phi Khanh-19t, cao 1m59, có khuôn mặt dễ thương.

Năm tôi 10t ba mẹ tôi không may qua đời vì tai nạn máy bay. Mồ côi sớm nhưng tôi may mắn được gia đình cậu mợ mang về nuôi dưỡng và hết mực yêu thương. chính vì thế tôi cũng rất yêu thương họ và rất biết nghe lời (chính điều này đã mang đến phiền phức cho tôi).

Mọi việc bắt đầu khi chị họ của tôi-là con gái duy nhất của cậu, chị Kim Anh-nhất quyết không chịu kết hôn với người mà cậu mợ đã chọn (thực ra là do người ta chọn đấy chứ, chả là mấy tháng trước công ty của cậu tôi gặp khó khăn trong việc làm ăn, cứ ngỡ là sẽ phá sản không ngờ lại gặp vận may. một người bạn cũ của cậu tôi tình cờ biết được nên đã ra tay giúp đỡ, hơn thế nữa họ không nhận lại số tiền đã cho vay mà có ý muốn chị họ tôi về làm con dâu-thực ra thì có biết mặt mũi chị họ tôi ra sao đâu nhưng mà hồng hỉ sao họ lại nhất quyết rước chị tôi về làm dâu cho bằng được).

Không muốn nợ món nợ ân tình nhưng chị họ tôi thì nhất quyết không đồng ý, còn định tự tử nữa. Trong tình cảnh đó chợt trong đầu cậu mợ tôi cùng lóe lên một tia hy vọng. Họ cùng đưa ánh mắt về phía tôi cười rất.... gian.... và.... tôi bất đắc dĩ sẽ phải trở thành cô dâu của hắn.

Hắn-Ngô Việt Hùng-một tên đẹp trai nhưng lạnh lùng, khó ưa và..... tôi sắp thảm với hắn.....

Chương 1

Cậu mợ tôi háo hức chuẩn bị cho tôi một bộ đầm thật đẹp. Mặc nó vào trông tôi cứ như một nàng công chúa ý. Nếu là lúc khác chắc tôi sẽ nhảy cẫng lên vì thích thú rùi ấy chứ, còn lúc này tôi chỉ biết trách sao con mắt thâm mỷ của mợ tôi lại tuyệt như vậy, tại sao lại chọn cho tôi một bộ cánh quyến rũ mà không phải là một cái đầm tào lao nào đó mà khi mặc vào trông tôi xấu xí nhất ấy để hẳn sẽ phải khiếp khi trông thấy tôi mà từ bỏ ý định (hix hôm nay cậu mợ dẫn tôi ra mắt nhà chồng tương lai)

Xe dừng lại ở một nhà hàng pháp sang trọng. Cậu mợ đã xuống xe nhưng tôi vẫn cố ngồi lì không chịu xuống. Thấy thế mợ tôi khom người nắm lấy tay tôi cười thật hiền:

-Ngoan nào “con gái”, đừng để mọi người phải chờ lâu chứ con.

Tôi bước ra khỏi xe cười thật tươi đi theo “ba, mẹ” mà trong bụng nước mắt chảy ròng ròng

Nhìn khắp nhà hàng có vẻ sang trọng và trang nhã. tôi lấy làm lạ khi một nhà hàng lớn thế này mà không có lấy một vị khách nào ngoài 1 bàn khách có 4 người: một quý bà lớn tuổi, một phu nhân xinh đẹp, một quý ông lịch lãm và một ten cong tử hơn tôi chừng vài tuổi. Và thắc mắc của tôi được giải đáp ngay tức khắc khi quý ông đó đưa tay ra hiệu, cười rất tươi với “ba” tôi. Thì ra đây là nhà chồng tương lai của tôi, và họ đã bao trọn nhà hàng trong buổi tối hôm nay nên việc không có vị khách nào ngoài chúng tôi là lẽ đương nhiên. Vậy hóa ra tên công tử đó là chồng tương lai của tôi. Trông hẳn cũng được (nếu không muốn nói là cực kì đẹp trai), da trắng, chân mày rậm, đôi mắt đen to, cái sống mũi thì cao và thẳng còn môi thì đỏ như môi con gái ý. “Không được! không được....không được để vẻ bề ngoài của hẳn mê hoặc. mình vẫn chưa có mối tình đầu, vẫn chưa biết cảm giác yêu không thể nào phải về làm vợ hẳn như vậy.” Tôi tự trấn tĩnh mình.

Cậu mợ tôi đã ngồi vào bàn ăn. Tôi cũng kéo ghế ngồi xuống, rất tự nhiên cầm luôn cái đũa gà lên ăn ngấu nghiến. Cả 6 người gồm nhà hẳn và cậu mợ tôi đều mắt chữ O mồm chữ A nhìn tôi như sinh vật lạ.

-Xin lỗi!- tôi ngẩng đầu lên miệng vẫn còn nhai thịt gà nói với họ, rồi quay sang mợ tôi-Sao “mẹ” ngạc nhiên vậy từ trước tới giờ con vẫn ăn vậy mà “mẹ” có phản ứng gì đâu?

Tôi cười thầm ăn tiếp hi vọng là nhà ấy từ bỏ ý định còn cậu mợ tôi thì mặt mày méo xệch hồng biết là cô cháu gái định giở trò gì. Tôi ăn một mạch hết món này đến món khác rồi tu luôn một ly nước đầy, xong đưa tay quẹt miệng cười toe:

-Hi hi! hai bác đừng chê nha. con nhiều tật xấu lắm: tham ăn, biếng làm còn hay ngủ nướng..... -tôi tuân luôn một trảng tật thấy tật xấu mà tôi nghĩ ra trong khi cậu mợ tôi mặt dần biến sắc-thế nên con mà về làm dâu nhà bác chắc hai bác khổ lắm (cuối cùng cũng lộ âm mưu ruj)

Nhưng hai người họ chẳng tỏ vẻ gì là quan tâm đến lời nhỏ:

-Không sao!- cả hai cùng đồng thanh

-Nhà ta có người giúp việc, con không phải lo, muốn ăn ngủ hay làm gì cũng được-quí bà lớn tuổi (bà nội hấn) tiếp lời ngay sau đó.

- Dạ!- tôi cười gượng một tay đang xoa xoa cái bụng tội nghiệp (hix mình cố ăn đến muốn bể bụng luôn vậy mà.....)

- Chỉ cần Việt Hùng nhà ta không chê là được.- papa yêu dấu của hấn đang cười với hấn.

Một hi vọng cuối cùng của tôi. Tôi đưa mắt nhìn hấn dò xét. mong sao cho hấn nói là không thích tôi, mà tôi cũng chắc chắn là hấn sẽ nói vậy, ai ngờ:

- Em đáng yêu lắm Hạ Phi Khanh! anh rất thích em. (ba và mẹ tôi đều mang họ Hạ nên dĩ nhiên cậu tôi mang luôn tên thật của tôi ra giới thiệu mà không sợ bị lộ)

Tôi như người đang mang bong bóng hy vọng bay lơ lửng rồi “đùng” một cái hấn làm nổ tung bong bóng của tôi khiến tôi rơi vèo xuống đất không thương tiếc. lúc này nếu có thể tôi rất muốn bắm vằm hấn ra hix!

Chương 2

Cuối cùng dù không mún nhưng ngày đám cưới của tôi và hấn cũng đến (chỉ sau hôm gặp mặt vồn vẹn có 1 tuần. Hix làm gì mà nhanh thế không biết)

Tôi ngồi trong phòng trang điểm chịu trận đến mấy tiếng đồng hồ để... trở thành cô dâu đẹp nhất theo ý của bà nội hấn (mà bà hấn cũng sộp lắm mời toàn là chuyên gia làm đẹp không hà, chắc tốn khối tiền, nhà giàu có khác)

Sau một hồi tô tô, vẽ vẽ, xoay tôi như chong chóng họ cũng cho “ra lò” một cô dâu thật lộng lẫy. tôi như không nhận ra chính mình nữa, trông cứ như một người khác ý.. Còn mãi xoay xoay người ngắm mình trong gương thì chị Kim Anh từ ngoài vào đã suýt xoa:

-Woa!!!!!! Trông em thật tuyệt. Ước gì chị cũng được như vậy.

Tôi lườm chị một cái:

-Đôi ý vẫn còn kịp đấy. Dù sao thì đáng lẽ ra cô dâu hôm nay phải là.....

Tôi còn chưa kịp nói hết câu thì chị ấy đã ngăn tôi lại còn ghè sát tai tôi thì thào:

- Này! em định cho mọi người ở đây biết em là cô dâu giả đấy hả?- Rồi hai tay vỗ vỗ lên vai tôi chị nói lớn hơn-Chị cũng có bạn trai rồi, nhất định chị cũng sẽ như em là một cô dâu thật đẹp

Thế đấy, hóa ra là chị đã có người yêu, vì muốn bảo vệ tình yêu của mình mà chị đành lòng đẩy tôi vào hoàn cảnh này đây. Tôi uất đến phát khóc nhưng mà vẫn cố không để rơi một giọt nước mắt nào vì sợ “trôi phẩn”. Dù sao thì cả đời mới được làm cô dâu một lần, là bất đắc dĩ nhưng tôi cũng muốn mình thật đẹp trong ngày cưới để sau này không phải thấy người ta đẹp mà hối hận.

Hôn lễ được tổ chức trong một nhà hàng-khách sạn sang trọng. Khách khứa thì đông nghịt lun. Hấn như hoàng tử nắm tay công chúa (hì là tôi đấy) bước trên thảm đỏ trước con mắt ngưỡng mộ của mọi người. tôi hãnh diện lắm còn hấn thì trông có vẻ cũng rất hạnh phúc. Có lẽ là hấn thích tôi thật. Thôi kệ làm vợ hấn cũng không đến nỗi nào mình phải khổ. Tôi đành chấp nhận hài lòng với những gì mình đang có.

Tối hôm đó tôi mặc luôn cái áo cưới trắng tinh ngồi trên giường rải đầy hoa hồng đỏ trong khách sạn (phòng tân hôn một đêm này là phần quà khuyến mãi của khách sạn dành cho các cặp vợ chồng khi tổ chức tiệc ở đây). Tiễn khách và người nhà về hết rồi hấn cũng vào phòng chỉ sau lúc tôi vào có vài phút. Hấn từ từ tiến lại gần tôi, tuy có hơi men nhưng trông hấn còn tỉnh

táo lăm:

- Thế nào vợ yêu. hôm nay có vui không hả?

Mặt hắn đã kề sát mặt tôi, tôi run rẩy không biết nói gì. Hai bàn tay thì cứ nắm vào nhau rút... rút... Hắn khom người gần, rồi gần hơn nữa, hơi thở phà phà vào mặt tôi. Tôi bất giác rung mình nhắm mắt lại. Hắn buông một câu đầy ẩn ý:

-Em sẽ có một đêm khó quên đây vợ yêu.....!

1 giây, 2 giây, 3 giây sau, cái giường chợt rung rinh, hơi thở nong nóng của hắn trên mặt tôi cũng không còn. tôi mở mắt, không thấy hắn đâu. Có cái gì đó động đậy sau lưng tôi. Giật mình quay lại, trước mắt tôi hắn đang túm lấy cái mền quấn quanh người như con nhộng. Tôi còn chưa kịp hỏi hắn định làm gì thì hắn đã quăng cho tôi cái gối rồi phàn một câu lạnh ngắt:

- Ngủ dưới sàn đi!

Tôi há hốc mồm nhìn hắn, ngỡ là mình nghe nhầm. chẳng phải là hắn bảo thích tôi sao? chẳng phải người muốn đám cưới với tôi là hắn sao? giờ như vậy là sao? Tôi còn đang thắc mắc với mớ câu hỏi “sao?” của mình thì:

- Còn không mau đi!- hắn hỏi thúc khi thấy tôi vẫn ngồi yên như tượng.

- Vậy là sao hả? chẳng phải anh là người muốn đám cưới sao.

-Ha ha!!!! - hắn ngồi dậy nhìn tôi-cô nghĩ là tôi thích cô sao, nực cười.

- Thế đám cưới này là sao hả?- không thích tôi sao còn đám cưới, rồi cuộc thì hắn có ý gì. tôi nóng mũi trừng trừng nhìn hắn.

- Chẳng phải cô không thích đám cưới này sao?

Hắn nói trúng tim đen của tôi, tôi ậm ừ. Và sau một hồi tôi cũng được hắn giải thích. Thì ra bà nội của hắn đã lớn tuổi, ao ước được thấy cháu dâu trước lúc đi gặp ông bà tổ tiên. Ba mẹ hắn lại mong có một cô vợ giữ chân hắn để hắn không lêu lổng nữa mà yên vị chuẩn bị kế nghiệp của gia đình. Còn hắn thì chần chừ mãi cũng không chịu rước về cho họ một nàng dâu như ý. Căn bản là hắn sợ có vợ như “đeo gông vào cổ thôi”. Biết là chẳng trông cậy vào thằng con quý tử của mình được nên ba mẹ hắn quyết định chọn vợ cho con và....

Hôm gặp mặt nhẽ ra hắn định sẽ “gặp là chê liền” để ba mẹ hắn từ bỏ ý định. Nhưng khi thấy tôi cũng có vẻ không thiết tha gì với cuộc hôn nhân này thế là hắn liền có ý nghĩ “cưới tôi để che mắt họ”. Thế đấy, biết vậy hôm đó tôi cứ ngoan ngoãn như mọi ngày có phải hơn không (tôi dần vật ghê gớm)

- Cô không thích tôi, tôi cũng không thích cô, chỉ cần cô hợp tác với tôi. sau 3 tháng tôi sẽ tìm một lý do nào đó rồi ly hôn. chúng ta tự do, gia đình cô cũng không cần phải trả lại số tiền đã vay của nhà tôi, là mấy chục tỉ đó xem

ra cô lời quá rồi còn gì.

Hắn nói cũng đúng nên tôi gật gù đồng ý.

- Vậy giờ đi ngủ được rồi đây!

“Đi ngủ” tôi ôm gối nhìn nền gạch lạnh ngắt, là phòng tân hôn nên có chỉ mỗi cái mền mà hắn thì đã giành mất tiêu rồi. Tôi ngậm ngùi chưa muốn đi.

-Tránh ra cho tôi ngủ được chưa?

Tôi nhìn trân trân vào cái mền trên người hắn lắc đầu nguây nguây. Không hiểu hắn nghĩ sao mà lại ngỡ rằng tôi nhìn hắn thế là:

-Không muốn ngủ một mình hả?

Hắn gian gian xích lại gần tôi còn tôi thì vẫn vô tư nhìn cái mền thèm thuồng. Bất chợt tôi thấy eo mình như bị xiết chặt, đau nhói. Cả người bị ngã vật ra giường còn hắn thì ” ối trời ơi” đang nằm đè trên người tôi.

-Tôi không thích nhưng nếu cô muốn thì tôi cũng không từ chối đâu.- hắn nói môi đang kề sát mặt tôi hơn.

Gì, gì thế này? Tôi kịp nhận ra tình thế nguy hiểm của mình lúc này vội vàng lấy hết sức đẩy hắn một cái thật mạnh rồi nhảy ra khỏi giường lun, đi giật lùi:

- Anh!..... Đồ biến thái.....á.....á.....

Không may cho tôi, cái áo cưới quá dài làm tôi bị vướng ngã “ầm” xuống sàn. còn hắn thì được một trận cười khoái trá:

- Ha ha.....aaaaa! mắc bẫy rồi cô em ơi.

Tôi giận đến tím mặt, không ngờ hắn dùng chiêu này để ép tôi phải ngủ dưới sàn lạnh. Không có mền tôi đành mặc luôn cái áo cưới mà ngủ cho đỡ lạnh trước đó còn không quên **** cho hắn một trận, còn hắn thì vẫn tỉnh như không nằm trên nệm kéo mền đến tận cổ:

- Ngủ ngon nha...vợ yêu.....

Thiệt hết nói nổi hắn. Cả đêm đó tôi lạnh quá nên không tài nào ngủ được. (Sau này tôi mới biết đêm đó hắn.....cũng không ngủ được)

Chương 3

Cả đêm mất ngủ, cái sàn gạch thì khỏi phải nói là cứng như... đá rùi. Kết quả là sáng ra tôi về nhà cùng hấn trong tình trạng đầu thì lơ mơ, còn cái lưng như gãy làm đôi đến bước đi cũng khó khăn.

Trong cái nhà này xem ra tôi cũng được chào đón nồng nhiệt lắm. Vừa vào cửa tôi đã thấy có đến hơn chục cô gái mặc đồng phục màu hồng rất là kute cùng đồng thanh: -Hoan nghênh cô chủ mới! (hóa ra họ là giúp việc, khiếp làm gì mà nhiều thế không biết) Một cô trông như lớn tuổi nhất trong số họ-chắc là quản gia-ra hiệu cho tôi và hấn: -Mọi người đang đợi cô cậu ở phòng ăn. - nói rồi khép nép tránh đường cho chúng tôi.

Phòng ăn cũng không xa, nằm ngay cạnh cái phòng khách rộng thênh thang mà tôi vừa mới đứng.

WOA!

Tôi lóa mắt luôn, phòng ăn mà cũng lộng lẫy vậy sao, trang trí bắt mắt cứ như trong nhà hàng vậy. Nhìn ở ngoài thì ngôi biệt thự này đã tuyệt vời rồi, vào bên trong lại càng tuyệt hơn.

Trước đây ngôi biệt thự nhỏ của cậu mợ tôi thôi cũng đủ để tôi hãnh diện với bạn bè rồi. Nhưng tận mắt thấy mới biết so với biệt thự nhà hấn thì chỉ như so... kiến với voi....

- Về rồi hả? hai đứa vào dùng bữa sáng đi.

Bà và mẹ hấn nói, còn tôi thì còn đang “rửa mắt” với căn biệt thự nên đâu hay biết họ nói gì. Hấn vội quàng tay qua eo tôi-siết chặt-rồi cứ thế dìu tôi lại bàn ăn. Cái lưng của tôi đã đau lại càng đau hơn sau cái siết tay của hấn.

- Ui dza!

Tôi lấy tay đỡ cái lưng từ phía sau, nhăn nhó nhìn hấn giận dữ. sắp phun ra một tràng thì hấn đã ghé sát tai tôi.

-Nhớ! cô đang là vợ tôi đấy.

Tôi nuốt luôn mấy câu **** chưa kịp “ra đời” vào bụng. Phải đã diễn kịch thì phải diễn cho giống chứ.

Hấn kéo ghế rất nhẹ nhàng ấn tôi ngồi xuống rồi kéo một cái khác ngồi ngay bên cạnh nhìn tôi “âu yếm”

- Trông con không khỏe lắm, tối qua ngủ không ngon hả con?

Bà nội hấn quan tâm hỏi tôi. Tôi thì đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, nhân cơ hội mách tội hấn lun: - Là tại anh ấy đấy! Làm con suốt đêm không ngủ được.

Cái giọng nhừa nhựa ngái ngủ của tôi nghe cứ như là đang mắng yêu vậy mà tôi nào có biết.

- Thăng nhóc này sao hư vậy hả?

Hắn gãi gãi đầu về ngưỡng ngừng, không quên liếc tôi một cái:

-Em này.....

- Trông tui nó kìa mẹ. Thế này thì mình sắp có cháu bông rồi haha...- mẹ hắn khều tay bà nội hắn.

Tôi kịp hiểu ra, mặt nóng ran, nghẹn tới tận cổ không nói được lời nào. (Hix làm gì mà có cháu bông chứ hai quý bà yêu dấu) - Ba đã chuẩn bị hộ chiếu rồi. Hai con định đi đâu hưởng tuần trăng mật? Sing-Hàn- Anh-Pháp....

- Dza dza... không cần đâu...ba

Tôi phản đối. Có phải là vợ chồng thật đâu mà trăng với mật chứ

- Sao vậy vợ yêu. Phải đi chứ.

Tôi lại choáng. Hắn định làm gì đây. Hay là định sang nước ngoài rồi bỏ tôi ở nơi đất khách quê người rồi về VN mà tuyên bố rằng “vợ con mất tích”. Eo ôi. Thế thì....

Tôi lại lắc đầu:

-Không.....không...ông....

Ngay lập tức 4 cặp mắt nhìn tôi cùng một ý ” phải đi”.

Không kháng cự nổi ” đội binh hùng hậu” khi tôi chỉ “một mình lâm trận”. Cuối cùng điếm đến cũng được xác định-Đảo Honshu-vinh Osaka Tôi và hắn bay sang Nhật ngay ngày hôm sau.

Hạ cánh ở sân bay Tokyo, hắn vẫy một chiếc Taxi.

Nói vài câu tiếng nhật với chú tài xế. phải công nhận là hắn nói tiếng Nhật rất thạo (dù mù Nhật ngữ nhưng tôi vẫn cảm thấy vậy).

Xe chạy lòng vòng trên mấy con đường cao tốc, không biết hai người họ nói gì mà chú ấy khẽ liếc nhìn tôi: - To-no-ma....to-no-ma...

Tôi

Sau một hồi, xe dừng lại một ga tàu siêu tốc trên phố Beika. Từ đây phải đi một chuyến tàu nữa mới tới được Osaka. Hắn nói với tôi như vậy. Thật ra thì cũng có thể đi bằng máy bay đến đó nhưng phải đợi 2 giờ nữa mới có tuyến Tokyo-Osaka. nên hắn quyết định đi tàu. và....

Suốt 4 tiếng đồng hồ trên tàu siêu tốc, cái vai của tôi bị hắn hành hạ thể thảm....

Người gì mà mới lên tàu là ngủ say như chết. Đã vậy còn bắt tôi phải ngồi yên làm gối cho hắn Hix hắn biết tôi thân cô thế lập trên đất khách liền bắt nạt tôi.

Tàu đến Osaka đã chấp choạng tới, vừa đói vừa mệt vì cái lưng chưa hết đau giờ lại thêm cái vai nữa, tôi lê từng bước lếch thếch chạy theo hắn.

Lấy phòng ở khách sạn xong, giờ chúng tôi đang đi ăn. (hix! mọi người

biết không, tôi với hấn lại phải ở chung phòng. Hấn còn tự nhiên bảo là ” vợ chồng” phải ở chung phòng chứ. nhất quyết không thuê cho tôi một phòng riêng. còn tôi thì biết rùi đây “mù tiếng Nhật” biết đường nào mà thuê phòng
hjhjhjx) -Nhanh lên làm gì mà chậm như rùa vậy?

- Tại....

- Tại tại cái gì hả? -hấn quát tôi không thương tiếc.

-.....

Một cô gái mặc Kimono đưa cho chúng tôi hai cái menu...toàn là...tiếng Nhật.

- Cô chọn món đi.

Hừ! cái tên này, biết tôi có đọc được đâu mà còn kêu tôi chọn món, đã thế: -Anh gọi cho tôi món nào đắt nhất ở đây ý

-Đắt nhất? Đừng có hời hện đây.

- Gì mà hời hện....Ah! hay là anh không muốn cho tôi ăn hả đồ keo kiệt....

-Cô.....

Hấn định nói gì đó nhưng thôi. Quay sang cô gái đó chỉ chỉ vào menu Khoảng 10 phút sau họ mang ra một đĩa shushi và một món gì đó là lạ. Hấn lấy đĩa shushi rồi đẩy cho tôi cái món lạ đó.

-Gì mà khiếp thế này

Trông mấy miếng thịt còn đỏ tươi trên đĩa tôi phát hoảng.

- Thì món đắt nhất, gọi Cá Tráp-hấn thần nhiên

- Tanh quá! món này làm sao mà nuốt cho trôi chứ.

- Là cô muốn món đắt nhất mà. Không-hỏi - hện.-hấn gằn từng chữ.

Rõ ràng hấn biết món này nếu không phải người Bản xứ thì rất hiếm có ai ăn được. Vậy mà còn gọi món này cho tôi. Đồ đáng ghét.

Khỏi phải nói, tối nay tôi sẽ phải ôm cái bụng đói meo mà chịu số phận ngủ dưới sàn lần nữa rồi.

Chương 4

Trong phòng khách sạn.

Hắn chần êm nệm ẩm ngủ ” khô khô”. Còn tôi màn “trần nhà” chiếu “sàn gạch” nằm co ro cố võ về giấc ngủ trong khi cái bụng đang thi nhau “hợp ca tranh tài”.

Cuối cùng tôi cũng ngủ được. và còn mơ một giấc mơ lạ nữa, hì!

Trong giấc mơ tôi thấy mình đang ngồi ôm cái bụng đói rên rỉ, thì bỗng từ đâu một cái bánh mì ” khổng lồ” còn bự hơn cả tôi nữa đang nằm lăn lóc trên cái bàn trắng tinh.

Tôi dụi dụi mắt rồi mở ra. Nó vẫn còn ở đó Lao thật nhanh với tốc độ ánh sáng, tôi cắn “phập” một miếng.

- Á.....á.....a.....

- uhm... bánh mà cũng biết đau à! Hê hê....-tôi cười gian nhìn nó-..... nhưng mà chị đang đói.....

” phập” một cái nữa.

Lần này thì nó phản ứng mạnh hơn. Lôi mấy thứ vũ khí quanh nó đập vào người tôi túi bụi.

-.....

-Dám đánh bà chị này hả? Chị sẽ nhai em ngấu nghiến lun.....

Lao vào

Vật lộn

Và kết quả

Hic tôi đói đến kiệt sức rồi. Có cái bánh mì mà đấu cũng không lại.

Nó quật tôi ngã ra bàn, nằm đè lên người tôi vẻ đắc thắng lắm. “Hic”.... nhưng mà sao thấy ẩm quá. Cái bàn này cũng êm như là nệm ấy. Tôi cười.... không ăn được thì ngủ vậy... ẩm quá.... Tôi chìm dần vào giấc ngủ trong khi cái bánh mì đó đang ra sức lay người tôi thật mạnh: -.....

- Đừng có phá nữa.....nếu không thì.....Z z z z!

-.....

-Z z z z z z.....

sáng.....

Tôi trở mình. hì ẩm quá, tôi rúc mình tận hưởng cảm giác ẩm áp. ” Hừ” ai chơi gì kỳ vậy, cứ thôi hơi phà phà vào mặt tôi,..... nữa..... lại tiếp tục thôi nữa.....

Chịu hết nổi tôi mở to mắt để nhìn xem cái đồ đáng ghét nào thì.

1s....

2s....

3s....

Tôi đứng hình khi nhìn cái mặt hấn đang kê sát ghí mặt tôi.

1s....

2s....

3s.... sau nữa

-Á.....a.....a.....

“phịch” hấn ngã kênh ra đất vì trúng phải một cước của tôi.

- Cô làm cái quái gì vậy hả?

- Anh..... đồ biến thái..... đê tiện..... anh.....lợi dụng lúc tôi ngủ.....
anh.....

Tôi kéo mền che lên tận cổ, không ngừng chỉ trích hấn - Cô mắng xong chưa hả?

- Tôi... tôi.... anh là đồ.... đồ.....

- Hừm!- hấn cười nửa miệng-Tôi có làm gì cô sao? Là cô tự tìm đến tôi đấy chứ.

- Tôi..... không đời nào.....

- Cô nhìn lại xem mình đang ở đâu? trên giường của tôi đấy.

- Hả.... sao sao có thể.....

- Sao? không nhớ? hay để tôi giúp cô nhớ lại nha....

Hấn tiến lại gần tôi. đưa tay vuốt nhẹ mái tóc tôi rồi từ từ cuối xuống. tôi bất động không nói được lời nào, vì sao tôi cũng không biết. chỉ biết là khi hấn đã đặt lên môi tôi một nụ hôn rất nhanh, tôi mới ngỡ ngàng thốt lên được mỗi một tiếng: - Anh!

- Cô thấy sao? quen không?

Tôi lắc đầu

- Vậy là rõ rồi. tôi và cô chẳng có gì hết.

Tôi vừa kịp nhìn thấy trên tay hấn có dấu vết răng còn rướm máu - Anh.....- Tôi ngược lên. Gì vậy hấn đang nhìn tôi rất dịu dàng(tôi hoa mắt chẳng) - Còn không mau ra khỏi giường tôi. Ngồi đó mà giương mắt ra nhìn à.....

Chính xác tôi hoa mắt 100% rồi.

- Anh tưởng tôi thích ở đây lắm hả?

Tôi chạy nhanh vào nhà vệ sinh đóng sầm cửa lại.

- Không thích mà nửa đêm mò lên đây à!

-.....

Bên ngoài hấn đang cười.

Chương 5

Nhớ đến dấu răng trên tay hấn tôi giận mình sao mà lại vậy chứ. Hóa ra lúc tôi nào phải là mơ, mình đói quá nên hoa mắt mà:

Trời ơi!- tôi tự cốc vào đầu mình-làm sao đây? Giờ mà ra đó thì...
ngượng chết đi được.....

“Râm....râm...”

-Cô có chịu ra chưa hả?

- Từ từ tôi ra. anh làm gì mà ầm ầm lên vậy hả? Coi chừng sập cửa bây giờ.

- Cô có biết là cô ở trong đó gần 1 tiếng đồng hồ rồi không?

- Biết rồi.

- Biết rồi còn không mau ra. Tính ngủ lun trong đó hả?

-.....

-Này tôi đếm đến 3. cô mà còn không ra là tôi phá cửa vào đó.

- 1.....

-2.....

-.....

-.....3.....

-.....

- Tôi phá cửa thiệt đó..... Hầy.....za.....

Hết cách rồi

” Cách” Tôi mở cửa và..... hấn thì đang lấy đà co chân định phá cửa thật
kitttttttt

Hấn thắng lại cấp tốc. cái chân lơ lửng trên không..... mắt đà.....
lao vào tôi và tôi bị giật lùi mấy bước.

Lại một lần nữa tôi cảm nhận được môi hấn đang chạm vào môi tôi, còn tôi thì đang bị kẹt giữa hấn và cái bức tường sau lưng.....

- Anh....anh dám hôn tôi.....

- Gì? Tôi hôn cô lúc nào?

Trời! sao trên đời lại có người như hấn vậy. Hấn ra vẻ như là hấn vô tội vậy. Trời ơi chắc tức chết wa.....

- Lúc nào là sao hả? Anh đừng có làm vẻ ta đây vô tội. Anh không có vậy vừa rồi là gì. Còn lúc nãy nữa là sao..... anh nói đi.....anh.....

Tôi không thể nào nói tiếp bởi rất nhanh. hai tay tôi đã bị hấn trن vào tường, người hấn đang áp sát vào người tôi, tôi cảm nhận được sức nóng trên người hấn. hấn - đang hôn tôi. tôi cảm giác môi mình như sắp bị hấn nuốt chửng. cả người tôi cứng đờ không có một chút sức để kháng cự, trong khi

hắn ngày càng áp sát hơn, tôi bị ghì chặt vào tường không còn đường thoát, tôi như nghẹt thở, cái lưỡi của hắn lại còn tham lam tiến sâu hơn. cứ thế, cứ thế... đến khi tôi nghĩ rằng mình sẽ chết mất(vì thiếu oxy hic) thì hắn mới chịu buông tha.

Tôi thở như chưa từng được thở, còn chưa đủ hơi để hỏi tội hắn thì:

-Như thế này mới gọi là hôn. biết chưa hả-hắn đưa tay quẹt qua môi-chẳng thú vị chút nào.

Tôi giương mắt nhìn hắn

- Đây! nhìn vậy là có ý gì hả..... A ha...đừng có nghĩ là tôi thích cô nha!.... không-bao- giờ...

Cái dáng vẻ của hắn lúc này đáng ghét thật. không cho hắn bài học thì không được mà.

Tôi hai tay vịn vai hắn, lên gối nhắm ngay..... chỗ xxxx của hắn

-Anh chết đi.....

Tôi phóng luôn ra ngoài để lại hắn phía sau nhả nhó:

- Cô.....cô.....

Khỏi phải nói mọi người cũng hình dung được điệu bộ của hắn lúc này rồi phải không?

Chương 6

Hả hê vì chơi hần một vố, tôi tự mình đắc ý ngồi xuống salon cười khanh khách.

- Hả!

Tôi trở mắt nhìn trên bàn một mâm thức ăn còn nghi ngút khói.

“Đói wa lại hoa mắt ah” tôi tự nhủ rồi chạm nhẹ tay vào một tô súp “nóng wa”. Không phaj mơ, nhưng nhiều thế này là hần gọi cho mình nữa ư? Hần không tốt vậy chứ? có khi nào hần bỏ độc trong này không.- tôi cầm đũa lên rồi lại bỏ xuống lắc lắc đầu-không được ăn.

“roạt....roạt” -ôi cái bụng của tôi lại phản công nữa rồi.\

- Ăn thôi, có chết cũng ăn.

Trong nhà vệ sinh đi ra, hần cứ nhìn tôi chăm chăm.

Chết! có khi nào hần tính sổ với mình cái vụ hồi nãy không? Tôi co giò định chạy.

- No rồi hả?- Hần nói giọng rất nhẹ mà làm tôi cũng phát run Tôi nuốt “ực” gật gật đầu nhìn mâm thức ăn hết nhãn:

- Tôi.... tôi..... đói..... nên.....

- No rồi thì đi mau!

- Đi....đi.....đâu.....

-Thế chúng ta đến đây để làm gì?- Hần đến gần và nắm lấy tay tôi kéo đi. Đầu tháng 4 là thời điểm hoa anh đào nở rộ và đẹp nhất, đi thôi.....

Osaka không hổ danh là xứ sở sakura. khắp nơi bao trùm một màu hồng nhạt xen lẫn màu trắng dịu dàng, thanh nhã. Gió lay nhẹ muôn vàn cánh anh đào lơ lửng bay, cho người ta một cảm giác thư thái như đang chìm mình trong trận mưa hoa.

Hần vẫn nắm tay tôi đi chậm chậm. Tôi hơi ngượng ngừng rút rút tay nhưng hần nắm chặt quá, đành thôi. Xung quanh cũng có rất nhiều cặp tình nhân nắm tay đi dạo như chúng tôi. Đây đúng là địa điểm lý tưởng để hẹn hò. ” Tình nhân”, “hẹn hò”- tôi chợt thấy mặt mình nóng ran, một cảm giác gì đó rất lạ đang len lỏi trong tôi.

- Này..... này.....

- Hả!.....

- Cô làm gì mà gây người vậy hả?

- Làm....làm gì có....

- Này đi lên tôi đưa cô đến một nơi.

Nói đoạn hần kéo tôi chạy một mạch.

- Chậm thôi... chậm thôi.....

” Học, học” cuối cùng hấn cũng dừng lại rồi tôi mới chân chết đi dk. tôi ngồi phịch xuống đất lun, hấn cũng ngồi theo.

- học...học.... anh làm gì mà chạy nhanh vậy hả? có biết mệt là gì không?

- Cô nhìn xem

Tôi nhìn theo hướng tay hấn chỉ.

“Woa” một tòa lâu đài nguy nga ẩn mình trong rừng hoa anh đào còn bao phủ cả một màn sương dày trông vô cùng thơ mộng và huyền diệu.

- Đẹp quá! Anh đi nhanh vậy là muốn cho tôi xem cái này hả?

- Uh! nếu trễ quá sương tan dần thì không còn đẹp như vậy nữa đâu.

- Sao hôm nay tốt với tôi vậy? tôi nghiêng đầu hỏi hấn - Ah thì....thì tôi sợ lúc cô về mọi người hỏi gì cũng không biết nên dẫn cô đi thôi.

-Ra là thế, vậy mà tôi cứ tưởng.....

- Tưởng gì?

- Không không có gì.... Mà ở đây đẹp thật đấy, yên tĩnh và thơ mộng.

- Hum... cô ấy cũng từng nói vậy...

- Cô ấy?

-À... một người bạn cũ thôi.- hấn có vẻ rất buồn

- Anh sao vậy?

- Không có gì! cô có muốn sang bên kia không?

Tôi còn mỗi chân nên không muốn đi. hấn đi một mình và bảo tôi chờ lát sẽ quay lại. vậy mà, cái tên này không biết là hấn đi đâu mà gần 2 giờ đồng hồ hồng thấy tăm hơi đâu.

- Việt Hùng... anh đang ở đâu hả?- tôi phải đi tìm hấn, khi không bỏ tôi lại, đúng là....

Haiz..... thì ra ở đây, vậy mà tìm mãi. Hình như hấn đang nói chuyện với một cô gái nào đó. trông cô ta rất quen.

- Đây....anh có biết là tôi tìm anh từ này giờ không? đồ chết bầm nhà.....

Tôi ghen hòng khi câu nói chưa trọn. hai người họ đang hôn nhau, hay nói đúng hơn là cô ta chủ động hôn hấn. Cô ta là ai?....

Sao thế này? Tim tôi sao lại đau như vậy?

Hấn ta có người yêu. Vậy sao không cưới cô ta lại đi cưới tôi làm gì để giờ đây....

-Mà cũng đúng thôi..... mày ngốc thật Phi Khanh à... mày và hấn ta có là gì của nhau đâu. Sau 3 tháng thì cũng là người dung thôi.....anh ta có người

yêu thì liên quan gì tới mày chứ.....làm gì có.....nhưng mà.....đau quá.....

Nước mắt của tôi đã chảy từ lúc nào tôi không biết, đôi chân vô thức cũng đã chạy đi rồi xa nơi đó. nơi có hai con người đó.

Tôi không biết sao mình lại phải chạy trốn nhưng tôi biết rõ nếu còn đứng lại đó thêm 1 phút thôi tôi sẽ nghẹt thở mất.

Giờ thì tôi không thể phủ nhận một điều là ” tôi yêu hắn”.

Thật khó tin nhưng tình yêu thì không lý do.

Chương 7

Tâm trạng rối bời, tôi lê chân đi không định hướng.....

Người ta nói đúng. Yêu là khổ, yêu đơn phương lại càng khổ hơn. Hắn ghét mình, ngược đãi mình, hơn nữa hắn đã có người yêu còn mong gì hắn sẽ có tình cảm với mình chứ.

Nên quên thôi, tình yêu với hắn có thể chỉ là xúc cảm nhất thời, là một chút say nắng thôi. chỉ cần mình không nghĩ về nó nữa thì sẽ không sao.

- Phi Khanh! mày phải mạnh mẽ lên. Hắn không là gì cả..... quên đi....quên đi.....

Tôi tự trấn tĩnh mình. Cứ xem như chưa từng có chuyện gì.

Lấy lại nụ cười tươi tắn, tôi lần đường về khách sạn.

Nhưng ôi trời! Thảm rồi.

Xung quanh vắng lặng, không có ai và.... tôi nhận ra là mình đã lạc đường. Giờ cũng gần 8h tối rồi chẳng ai đi ngắm hoa vào lúc này nữa. Tôi chẳng có chút hy vọng tìm được người giúp đỡ.

Tôi lòng vòng mãi cũng chẳng tìm được đường về.

Chợt thấy phía trước có người, tôi vội vã chạy đến hỏi đường, không hay một mối nguy hiểm đang chờ tôi.....

- Hello!.....

Hic! không biết nhật ngữ đành dùng tiếng anh thôi (tuy tôi cũng dở môn này nhưng cũng có thể sài tạm)

-.....

Bọn họ có đến 5 người nhưng chẳng ai nói gì, chỉ nhìn tôi, ánh nhìn làm tôi thoáng chốc thấy lạnh sống lưng.

- Can you help me?

Tôi lại e dè hỏi thêm một câu nữa. thầm nghĩ chắc là họ không hiểu mình nói gì.

-Kono shōjo wa sore o motte iru!

-Ni tadashī kotode wa arimasenga, mondai wa

-Jūbun ni hanarete kanojo no kodomo.... haha!

Họ nói với nhau, ánh mắt vẫn không rời khỏi tôi. Còn tôi thì có hiểu gì đâu, còn vô tư cười cười.

Đến khi bất ngờ tôi bị một gã trong số đó tóm lấy từ phía sau, tay gã nham nhở lướt trên người tôi. còn mấy tên khác thì đang cười khà ồ. Tôi mới nhận ra rằng mình gặp phải ” yêu râu xanh”..... tôi vùng vẫy nhưng tay hắn như gọng kiềm giữ chặt tôi.

Đâu phải dễ dàng chịu thua như vậy

“Hãy...”

Dùng khuỷu tay tống mạnh vào ngực tên đó. tôi xoay người tặng luôn cho hắn ta một cú đá ngang cổ khiến hắn ngã nhào.

Mấy tên còn lại thấy vậy thì điên tiết lên:

-Sore ni kyōkun o ataeru.....

Xem ra mấy tên này cũng không vừa, chiêu thức cũng bài bản lắm. Một mình thì không thể nào hạ được bọn chúng. 36 kế chuồn là thượng sách.

Tôi co giò chạy như bay, hi vọng là bọn chúng không đuổi kịp.

” Bộp”

Chương 8

- Cái hòn đá đáng ghét!- khi không lại vấp ngã đúng lúc này. Tôi nhăn nhó ôm cái chân, cố gắng đứng dậy khi thấy bọn chúng sắp đuổi tới nơi. nhưng cổ chân sưng to quá, tôi không chạy được nữa.

Tôi nhắm mắt khẩn trời phật, nghĩ là mình sắp tiêu rồi.....

“bộp”

“hây a....”.....

tiếng động gì vậy nhỉ. Tôi mở mắt và.....

Là hấn!

Rất nhẹ nhàng hấn đã hạ đo ván hết mấy tên kia.

Là hấn cứu mình. Sao hấn biết mình ở đây. hấn đã đi tìm mình sao? Tôi chợt thấy vui vui, quên luôn là mấy phút trước mình còn tự hứa với lòng là sẽ quên hấn, phải xem hấn như kẻ thù.

Hấn quát mắt nhìn mấy tên đó:

-Katto!

Mấy tên đó co giò chạy hết. đáng vẻ sợ sệt, tôi thấy mà mắc cười.

- Còn cười được à?- ánh mắt hấn như có lửa-Cô đi đâu cả ngày nay hả? Đã bảo là ở yên đó chờ tôi mà.....

- Tôi....tôi....

Tôi biết nói sao giờ, chẳng lẽ bảo là vì tôi thấy hấn với người ta kiss nhau nên mới bỏ chạy sao. như thế khác nào tự khai với hấn là tôi thích hấn. Không đời nào.... tôi cười lạnh: - Tôi đi đâu, làm gì thì liên quan gì tới anh?

- Này! thái độ vậy là sao hả? Cô có biết là tôi tìm cô cực khổ lắm không?

- Ai khiến anh tìm..... phiền phức.....

Hấn đi tìm tôi cả ngày ư. tôi thấy vui lắm nhưng vẫn cố nói cứng.

- Tôi tìm cô là vì.....

- Vì sao?

-Watashi wa anata o aishite-ánh mắt hấn có vẻ ngượng ngùng nhìn tôi -(không hiểu)- Tôi ngêch mặt nhìn hấn-Gì hả.....?

- Vì tôi sợ cô có chuyện gì thì bà và mẹ sẽ trách tôi thôi.

Thế đấy. vậy mà tôi cứ nghĩ là hấn lo cho tôi, hóa ra là lo cho hấn thôi. Tôi giận dữ bỏ đi quên luôn cái chân đang bị đau.

-Coi chừng.....

Lời hấn chuua dứt thì.....

Chương 9

-Coi chừng.....

Lời hấn chưa dứt thì.....

-Ai Dza.....a....aa.....!

Chân của tôi lại đụng phaj cái hòn đá đáng ghét lúc này (hic! sao số tôi lại xui zậy trời). Tôi đau đến chảy cả nước mắt còn hấn thì lại được một trận cười hả hê.

- tôi đau anh vui lắm hả? - Tôi rung rung mắt nhìn hấn rồi khập khiễng bước đi với một mớ hỗn độn trong đầu.

Hình như câu nói của tôi có tác dụng, phía sau hấn không còn cười nữa.....

“Lộp độp.....lộp độp...”

-Này cô đi nhanh lên, sắp mưa lớn rồi!

- Hả?....- tôi đưa tay hứng mấy giọt nước nhỏ đang rơi mới nhận ra là trời đang bắt đầu mưa.

- Còn không mau lên.- hấn gắt khi thấy tôi vẫn ngẩn ngơ nhìn trời.- chậm như rùa....

- anh thử bị như tôi xem có đi nhanh được không?

“Soạt”

Cả người tôi bỗng dưng được nhấc bổng lên bởi một đôi tay khỏe khoắn.

Là hấn, hấn đang bế tôi lên.

Hơi bất ngờ tôi nhoài người đẩy vai hấn;

-Anh làm gì vậy? bỏ tôi xuống đi.

- Yên đi!

Chỉ một câu ngắn gọn, hấn không nói gì nữa, vòng tay xiết chặt hơn. chân vẫn bước nhanh đều.

Là sao vậy?

Tôi không biết được là trong đầu hấn đang nghĩ gì.

Mặc kệ!

Sao cũng được.

Chỉ cần biết bây giờ tôi đang trong vòng tay hấn, ấm áp, tôi vòng tay ôm xiết cổ hấn lòng thầm mong phút giây này đừng trôi qua quá nhanh.

Hình như hấn khựng lại chỉ 1 giây rồi lại bước tiếp.....

Hấn đi có nhanh thật nhưng vẫn không thoát khỏi cơn mưa. Về tới khách sạn thì cả 2 đều ướt như chuột lột.

Trông hấn có vẻ hơi mệt (chắc là do tôi nặng quá hì). Thấy xung quanh có quá đông người, tôi e dè: - Anh cho tôi xuống đi.

Hắn không nói gì, cũng không buông tay chỉ khẽ nhìn tôi một cái rồi lại đi tiếp.

- Việt Hùng! anh cũng ở đây sao?

Một giọng nói trong trẻo như giọng của thiên thần và cái người vừa gọi hắn cũng giống như thiên thần vậy, vô cùng đẹp.

Cô ta tiến về phía chúng tôi và tôi nhận ra cô là siêu mẫu gợi cảm nhất hiện nay-Chu Thiên Vân-và còn một điều nữa tôi cũng vừa nhận ra, cô ta cũng chính là cô gái lúc sáng, là người yêu của hắn.

- Cô gái này là?- Cô ta nhìn tôi nghi ngờ

- Là.....

- Là.....em họ....

Tôi ngắt lời hắn rồi chính mình cũng ngỡ ngàng khi lại thốt ra hai từ “em họ” đó.

Thật sự tôi rất muốn hét lên rằng ” tôi là vợ của anh ấy”. Đó thường là điều mà các cô gái làm để khẳng định vị trí của mình.(nhất là trong hoàn cảnh bây giờ tôi và hắn đang rất thân mật) Nhưng nghĩ lại thì tôi có tư cách gì mà nói vậy chứ.-chỉ là một cô vợ hờ. hơn nữa xét về mọi mặt tôi chẳng có gì hơn cô ấy.

Sắc -tôi kém xa.

Địa vị-cô ấy là một ngôi sao sáng còn tôi chỉ là hạt cát nhỏ.

Còn trong lòng hắn-cô ấy là người yêu còn tôi chẳng là gì hết.

Thế nên cuối cùng lại.....

” phịch”

Chân tôi tiếp đất đau đớn ngay sau câu nói đó.

Loạng choạng chưa đứng vững thì tôi đã bắt gặp ngay ánh mắt có lửa của hắn.

Gì gì vậy? Không phải sợ cô ta hiểu lầm rồi tức giận lên đầu tôi đấy chứ.

- Anh Hùng! Anh không nói với em là anh đến đây cùng với.....

- Thiên Vân! nói chuyện sau, xin lỗi.

Hắn lôi tôi xềnh xệch.

- Về phòng.....

- Này đau.....cái chân của tôi..... đau..... anh dừng lại mau.....

Tôi mặc sức la hét còn hắn thì vẫn kéo tôi đi không thương tiếc.

Chương 10

- Về phòng.....

- Này đau.....cái chân của tôi..... đau..... anh dừng lại mau.....
tôi mặc sức la hét còn hấn thì vẫn kéo tôi đi không thương tiếc.

“Rầm”

Hấn đóng sầm cửa,... mạnh tay đẩy tôi xuống ghế lun.

-Giỏi lắm... em-họ.!

Hấn gằn từng chữ ánh mắt tưởng chừng có thể thiêu cháy cả tôi Làm gì vậy chứ?

Chẳng lẽ ghét tôi đến vậy sao?

Mà tôi có làm gì nên tội đâu. tất cả là tại anh thôi, là tại anh tự bẽ tôi mà. Hơn nữa tôi cũng đã biện minh giúp anh rồi. Anh có biết khi tự nhận là em họ anh trong lòng tôi đau thế nào không?

bây giờ còn dùng thái độ đó với tôi.

Càng nghĩ lại càng tức tôi không nhịn được nữa: - Anh có cần nổi nóng với tôi vậy không? Tôi tự nhận là em họ rồi anh còn sợ người ta hiểu lầm nữa sao?.....- khoe mắt tôi đã cay cay, tôi cuối mặt cố giấu đi giọt nước vừa ngấn mi.

- Hiểu lầm.....

Không nhìn nhưng nghe giọng hấn thì dường như đang cố tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tôi cười nhạt:

- Anh không cần giấu nữa. lúc sáng tôi.....đã..... thấy..... anh nổi nóng với tôi chẳng phải là vì cô gái đó sao?

- Cô ghen ah?

- Không có!..... tôi...tôi ghen gì chứ..... nhầm nhí.....

Như phản xạ tự nhiên khi có người nói trúng tim đen mình. Tôi hấp tấp nhìn hấn thanh minh mà không hề hay biết rằng mặt tôi lúc này chẳng khác nào một quả gấc.

- Vậy à?

Môi hấn hơi nhếch lên, ánh mắt cũng không còn lửa nữa.

Hấn định đi ra ngoài.

- Này anh đi đâu vậy?

- Cô không cần quan tâm. không muốn bị cảm thì đi tắm đi.

Hấn đi rồi.

Hic! hỏi là hỏi vậy thôi chứ tôi biết thừa là anh đi đâu rồi. Người vẫn còn ướt như chuột mà vội vàng vậy thì chắc chắn là đi gặp người ta để giải thích,

năn nỉ

ỷ ôi rồi.

” Hắc.....Xì.....”

“Hắc.....xì.....”

Tôi mệt mỏi lấy đồ vào WC.

Hy vọng làn nước ấm sẽ cuốn đi nỗi buồn trong
tôi.....

Tôi mệt mỏi thức giấc. thấy mình vẫn còn ngồi trên ghế. Đêm qua tôi đã
ngồi đợi hấn mà ngủ lúc nào không hay.

Căn phòng vẫn vắng lặng. Vậy là cả đêm hấn không về à?

Tôi đứng dậy.

Có vật gì đó nhẹ nhẹ trên vai tôi.

Là một cái mền.

Tôi đã lấy nó đêm qua sao?

Tôi không nhớ.

” Ring”....

Tôi mở cửa.

Anh phục vụ của khách sạn. Tôi hơi thất vọng.

Anh đưa cho tôi một cái khay đựng thức ăn. Tôi không biết nói gì nên chỉ
gật đầu cảm ơn.

Một mảnh giấy nhỏ đặt cạnh đĩa cơm cùng với một tuýp salonpas gel.

- Bôi thuốc đi.

- Anh họ này phải đi làm hòa với người yêu.

- Phiên “em họ ” ở nhà một mình rồi.

Nhìn đĩa cơm. tôi chẳng buồn ăn.

Khẽ kéo rèm cửa sổ. tôi tựa lưng nhìn những cánh đào đang nhẹ bay
trong làn gió nhẹ.

Yên tĩnh.

Đẹp!

Nhưng ảm đạm.

Cũng như lòng tôi bây giờ.

Lúc này bên ngoài kia hấn cùng người ta chắc vui vẻ lắm.

Một giọt nước lại tràn từ khóe mi.

Khung cảnh trước mắt tôi lại nhòe dần.

Chương 11

Máy bay hạ cánh.

Kết thúc một chuyến du lịch mà với tôi có lẽ là một chuyến đi tồi tệ nhất.

Cái chân của tôi chỉ vừa mới khỏi thôi vậy mà hấn bắt tôi phải xách cả đồng đồ.

- Này! khi về phải vui vẻ lên đây. Phải cho mọi người thấy là chúng ta đã có một “tuần trăng mật” hạnh phúc. Cô nhớ chưa hả?

- Biết rồi.....

Tôi trả lời hấn ỉu xiu. Làm sao mà vui cho được chứ, gần cả tuần phải nằm trong phòng găm nhăm nỗi buồn trong khi hấn cùng người ta vui vẻ du ngoạn bên ngoài.

Vui!

Hạnh phúc?

Liệu tôi sẽ có được hay không?

Hay chỉ là những nỗi buồn dai dẳng?

Tôi nên tiếp tục yêu hấn?

Hay nên từ bỏ?

- Mẹ ơi! ba rất yêu mẹ phải không ạ?

- Uhm! Con yêu. ba rất yêu mẹ và yêu cả con nữa.

- Mẹ ơi! sau này lớn lên con cũng muốn có một người yêu con như ba yêu mẹ vậy!

- Đừng bao giờ từ bỏ tình yêu của mình. Con sẽ có được những gì mà con muốn.

Đừng từ bỏ!.....

Sẽ có được!.....

Mẹ đã từng nói với tôi như vậy. Và hạnh phúc của bà cũng chính là sự cố gắng, là một tình yêu chân thật đã làm tan chảy trái tim băng lạnh của cha tôi.

Tôi khẽ nhìn hấn hy vọng một ngày.....!

- Chúng con về rồi ạ!

Hấn dịu dàng choàng eo tôi. cùng bước vào nhà.

- Khanh Khanh của bà về rồi ah!

- Chà! hai đứa mua quà nhiều quá há.

Bà và mẹ nói rồi cùng nhau kéo tôi ngồi xuống ghế. Hỏi han đủ điều.

Nói chung là mọi người trong nhà này ai cũng rất yêu mến tôi. những ngày sau đó tôi sống cũng rất vui. Hấn cũng đối xử với tôi tốt hơn, biết là hấn chỉ giả vờ nhưng tôi vẫn thấy vui. Chỉ cần ở bên hấn, chỉ cần cứ như thế này biết đâu một ngày nào đó hấn sẽ..... yêu tôi. Vì từ lúc về tới giờ hấn chỉ bên

tôi suốt, không có gặp lại cô ta nữa. “Nhất cự ly mà.”

Nhưng ông trời dường như không thương tôi.

10 ngày sau đó.....

Chi nhánh trên Đà Lạt đang chuẩn bị cho việc quảng bá sản phẩm mới. Giám đốc ở đó bất ngờ xin nghỉ việc.

- Hùng này! Có lẽ con phải lên Đà Lạt một chuyến. Vị trí điều hành không thể bỏ trống dc.- Ba hấn nói trong lúc cả nhà đang dùng cơm.

- Dạ!

- Có lẽ con sẽ ở đó lâu đấy. Mà mai con phải đi ngay, vì chúng ta sắp ký hợp đồng với bên người mẫu đại diện rồi.

- Hình như nghe nói là người mẫu lần này là cô Chu gì gì đó phải không anh? - Mẹ hấn xen vào.

- Chu Thiên Vân!- Hấn buông một câu ngắn gọn.

Tôi từ nãy giờ yên lặng lắng nghe, cái tên Chu Thiên Vân vừa thốt ra khỏi miệng hấn đã làm tôi ghen cứng, vội vã vớ lấy ly nước tôi uống một hơi. vội quá nên bị sặc lun.

- Con sao vậy khanh.?

- không.... con..... không sao.....

Tôi lắc đầu rồi bối rối tiếp:

- Con....con muốn đến công ty làm cùng anh Hùng....

- Không được!

Hấn hét lớn trong khi mọi người vẫn chưa có phản ứng gì. Hứ! sợ tôi lên đó rồi cản trở hai người hả. Anh đừng hòng, tôi không để hai người tự do như vậy đâu.

- Bà!.....- Tôi quay sang cầu cứu bà vì tôi biết bà là người thương tôi nhất, và cũng là người có uy nhất trong nhà này.

- Khanh Khanh muốn đi làm thì cứ cho nó đi, dù sao thì vợ chồng cùng làm với nhau cũng tốt mà.

Đúng là lời bà có tác dụng, hấn không thể nào từ chối nhưng cũng còn dè dặt: - Được! nhưng mà.....

- Nhưng mà sao chứ?

Tôi đưa mắt nhìn hấn kiêu như - anh dám cãi lời bà không?

- Nhưng mà giám đốc mới mà đưa vợ của mình vào làm e rằng không hay cho lắm. mọi người sẽ bảo là con thiên vị.

Thiên vị gì chứ. Ai biết tôi và anh là gì của nhau mà nói với không nói chứ. Anh tính viện cớ hả?

- Thì đừng cho mọi người biết chúng ta là vợ chồng là được rồi.

Tôi buột miệng mà không hay biết mình đã bị lừa.

- Được!

Hắn đưa mắt nhìn tôi khẽ nhếch môi.

Chương 12

- Khanh Khanh của bà! con mang theo cái này đi. Đà Lạt lạnh lắm con à!

Bà khoác cho tôi cái áo len. Khẽ vuốt tóc tôi bà rung rung: - Bà thật không muốn xa con chút nào.

Bà là thế, tuy thời gian gần nhau không bao lâu nhưng tôi biết bà rất yêu tôi. Ôm lấy cánh tay bà tôi lay lay: - Con cũng yêu bà lắm ạ!

- Bà ơi tụi con phải đi rồi!- Hấn cười giả lả kéo tay tôi

- Hai đứa đi đường cẩn thận nha!- “Ba” và “mẹ” cùng đồng thanh Hấn choàng lấy vai tôi. Kéo vai ly đi.

- Đây!- Bà vẫn không yên tâm gọi với theo-Lên đó rồi phải nhớ chăm sóc tốt cho Khanh Khanh của bà đó nghe... nếu không bà sẽ.....

Hấn quay đầu lại nở một nụ cười giả tạo.

- Dạ! Con biết rồi mà, lúc nào mà con chẳng đối xử tốt với cô ấy. Đúng không vợ yêu!

Tôi cũng phải căng cơ mặt lên mà cố tạo một nụ cười gật gật đầu.

- Đi thôi!

Hấn nghiêng đầu sát mặt tôi. giả vờ như đang đặt một nụ hôn nhẹ lên má cho mọi người phía sau thấy nhưng thực chất lại nói một lời đe dọa chỉ vừa đủ cho tôi nghe: - Cô giỏi lắm! Còn lấy lòng được bà tôi cơ đấy.

Hấn lại cười, một nụ cười đầy ẩn ý.

Sau gần 5h đi đường,cuối cùng tôi và hấn cũng đến nơi.

Một căn nhà nhỏ khuất sau hàng hoa dã quỳ đang khoe sắc vàng như nắng.

Đây là nơi mà gia đình hấn chỉ dùng để ở mỗi khi lên đây nghỉ mát, đa số thời gian còn lại nó bị bỏ trống. Nên dù rất gọn gàng nhưng trong nhà tất cả mọi nơi đều phủ một lớp bụi mờ.

Mệt quá. tôi phải phủ bụi trên một cái ghế thả valy rồi ngồi xuống luôn. Định bụng ngồi một lát cho đỡ mệt thôi. Nào ngờ mông tôi còn chưa chạm ghế thì đã nghe tiếng hấn sang sang bên tai: - Làm gì vậy hả? nhà cửa thế này sao mà ở nổi, mau đi dọn dẹp đi!

- Trời ơi! anh làm ơn tốt bụng một chút có được không? người ta đang mệt phải cho nghỉ ngơi chút chứ!

Tôi mệt mỏi nhìn hấn trân trối. Ấy vậy mà hấn vẫn một mực khăng khăng: - Không! dọn ngay cho tôi. Bây giờ tôi ra ngoài, cô phải làm xong tất cả trước khi tôi về, nếu không.... cô chết chắc....

Hấn đi rồi tôi vẫn còn đứng chôn chân nhìn theo.

Mày sao vậy Phi Khanh?

Trừ cậu mợ ra thì khuất phục người ta đâu phải là bản tính của mày.
Đáng lẽ ra mày phải quát thẳng vào mặt hắn rằng: ” Anh thích thì tự làm lấy, anh có quyền gì mà bắt buộc tôi chứ?”
Nhưng rốt cuộc mày cũng không làm được, tại sao lại như vậy chứ. Mày đúng là tự chuốc khổ cho mình mà.....
Cuối cùng cũng dọn xong rồi. Nhìn khắp một lượt tôi hài lòng với công sức mình bỏ ra.
Bây giờ đi nghỉ ngơi được rồi!
Roạt.....
Tiếng gì vậy nhỉ? Tôi khựng lại, còn chưa biết là âm thanh gì, đang cố nghe thử thì.....
Roạt.....roạt.....
Thì ra “thủ phạm” làm gián đoạn ý định nghỉ ngơi của tôi lại chính là.....cái bụng đói meo của mình..... hix!
Cũng may. lúc dọn dẹp tôi thấy trong tủ nhà bếp có mấy gói mì còn hạn sử dụng, nếu không thì.....đói chết mất.
Đặt tô mì lên bàn, tôi đi rửa tay
Đến lúc quay ra thì tôi thấy hắn... đang húp mì sùm sụp:
- Ngon quá!
- Ngon thật không?- Tôi cười híp mắt (hắn khen mình nấu ngon kìa) -
Uh!..... “rột”.....“rột”.....
1s.....
2s....
3s....
Tôi như người mộng du chợt tỉnh giấc.
Mì! Hắn đang ăn mì của mình mà
Nhanh như chớp. tôi lao tới giằng lấy tô mì trong tay hắn: - Sao anh ăn mì của tôi hả?
- Là mì của tôi!- Hắn tỉnh bơ.
- Là mì của tôi vừa mới nấu, vào rửa tay quay ra thì anh đã.....
- Đây là nhà của tôi, mì ở đây đương nhiên là của tôi, cô có nấu thì cũng là nấu mì của tôi mà.- Hắn giật lại tô mì của tôi.
Ôi trời ơi. sao trên đời lại có người như hắn chứ. Đúng là.....
- Tôi mặc kệ là mì của ai. tôi nấu thì nó là của tôi. anh muốn ăn thì tự đi mà nấu.....
Tôi lao tới còn hắn thì cũng rất nhanh thụt lùi liên hai bước, tay còn bê tô mì giờ lên cao nữa chứ.

- Anh tưởng làm vậy là tôi không lấy được ah!
Tôi lại lao tới nhưng lần này không may cho tôi. có lẽ vì đói quá nên chân không vững đá vào nhau...
về.....
xoảng.....
Tôi mi võ toang trên sàn nhà. Còn tôi thì hạ cánh an toàn trên... người hấn. Cảm giác trên môi mình ướt ướt.
Tôi mở to mắt cũng nhìn thấy mắt hấn mở to không kém.
Vài giây sau. Cảm giác phần thân thể đang va chạm với nhau. Tôi mới giật mình đứng phắt dậy lúng túng quay cái mặt đang nóng bừng đi chỗ khác.
Mất vài giây sau nữa, tiếng hấn kéo tôi quay lại.:
- Này! sao cô “sàm sỡ” tôi hả?
Gì gì? sàm sỡ á! tôi thích hấn thật nhưng làm gì có ý định đó chứ.
- Anh điên ah! tôi.....tôi..... làm gì có..... chỉ là..... sơ ý té nên mới.....
Đột nhiên hấn đổi giọng, nhìn tôi cười:
- Là lần đầu đúng không?
- Lần đầu gì? -
-Thì là lần đầu tiên cô hôn người khác.
- Sao sao anh biết?- Đúng là tôi chưa từng chủ động hôn ai bao giờ.
- Uhm thì!- hấn băng quơ-Tại tôi thấy môi cô cứ cứng như đá ấy.
Hừ dám nói môi mình cứng như đá. Chẳng phải hấn đã từng.....
- Ai nói! Môi tôi rất mềm. chỉ là phải xem đối tượng là ai.
Tôi ngênh mặt nhìn hấn kiêu như: ” chỉ với anh môi tôi mới cứng vậy thôi, còn với người khác thì.....”
- Cô....! Nhìn gì... mau dọn chỗ mi này đi, còn nữa, cô dọn lại phòng khách đi, bản không chịu được.
Trời ơi tôi dọn cả buổi chiều rồi, làm gì còn bụi mà dọn chứ.
- Anh đừng có bắt nạt người quá đáng, tôi dọn sạch lắm rồi, còn dọn gì nữa, tôi còn chưa ăn tối đây.
- Tôi nói chưa sạch là chưa sạch, muốn ăn thì dọn dẹp xong đi rồi hãy ăn.
Không được cãi lời tôi!
Hấn giận dữ quát lớn rồi bỏ đi một mạch.
Tôi lại đắc tội gì với hấn nữa vậy trời.

Chương 13

Đang là mùa nắng nhưng buổi sáng ở Đà Lạt tiết trời vẫn se se lạnh. Tôi lười dậy kéo mền quần quanh người nướng thêm chút nữa.

- Cốc..... cốc.....

Hừ! kẻ nào dám quấy rối giấc ngủ của bồn cô nương này chứ.

- Cốc.... cốc.....

Tiếng gõ cửa vẫn vang đều.

- Đi chỗ khác chơi đi đừng có phá người ta!

Tôi giận dữ hét cho kẻ đáng ghét nào đó. rồi tiện thể dùng tay lấy lun hai cái vạt mền áp kín vào tai, ngủ tiếp.

Trời ơi!

Tôi phát điên lên mất!

Bên ngoài âm thanh ngày càng dữ dội hơn. như muốn phá cửa không bằng..

Thật chịu không nổi mà, muốn ngủ một chút cũng không yên. Tôi quơ luôn mấy cái gối, đặt sau gáy, nằm úp mặt xuống nệm rồi dùng hai tay ấn hai bên gối vào tai.

Hi hình như hiệu quả thật, không nghe thấy gì nữa, tôi an tâm tiếp tục giấc ngủ của mình.

Nhưng chỉ được một lúc.

“Rầm”....“rầm”.....

Lần này không chỉ là gõ thông thường, mà chính xác là hấn đang đập cửa phòng tôi. Hét vọng vào: - Cô còn nướng đến bao giờ hả..... không mau mà dậy đi làm ah?

” Đi làm”!

Thôi chết!

Tôi bật dậy như cái lò xo. Đúng là tôi đã quên khuấy đi mất mục đích của mình đến đây là để làm gì.

- Tôi biết rồi!

Trả lời hấn. tôi vội vàng làm thủ tục vệ sinh buổi sáng.

Xong!

Tôi mở tủ quần áo, chọn cho mình một cái sơ mi màu hồng tay ren, chiếc váy ngắn xếp ly màu trắng sữa. Đi thêm đôi giày búp bê cao gót cũng màu hồng nốt, thả mái tóc bồng bênh, xoay người trước gương mấy vòng tôi mới yên tâm bước ra ngoài.

Hấn đang đứng đó.

Vận một bộ vét đen.

Tay rút túi quần, tựa hờ lưng vào chiếc Audi A8 đời mới đen bóng loáng. Trông hắt bây giờ rất có khí chất, vẫn cái dáng đó-lạnh lùng,cao ngạo. Tôi bất giác ngẩn ngơ, nghe nhịp tim mình đập dữ dội.

Trước đây, nhịp tim của tôi cũng đã đập nhanh vì hắt nhưng hình như bây giờ nó lại càng nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

- Nhìn đủ chưa hả?

Tiếng hắt lạnh lùng làm tôi giật bắn người. Không....không biết tôi đã nhìn hắt bao lâu mà đến nỗi bị hắt phát hiện. Tôi vội vàng chống chế... cảm giác hai tai mình đang nóng bừng: - Làm gì có..... tôi tôi..... đâu có nhìn anh.

Nói xong tôi vội vàng mở cửa xe chui vào trong không đợi hắt bảo.

Nhưng.....

Pắt.....

Cánh tay tôi bị một lực kéo từ phía sau giật ngược lại.

Chúi người.

Một bờ vai rộng.

Tôi ngẩng đầu, bắt gặp tay hắt đang lướt nhẹ trên tóc tôi.

Nhịp tim lại thành thịch liên hồi, tôi biết mặt mình đang rất đỏ nên không dám nhìn hắt. Chẳng lẽ hắt thích mình rồi sao. Tôi vui quá đi mất, nhưng với bản tính e thẹn của con gái, tôi khẽ đẩy nhẹ hắt ra, mắt vẫn lấy mặt đất làm tâm điểm nhìn, lí nhí: - Anh làm gì vậy?....

Thường thì tôi thấy trong phim những cảnh thế này nhân vật nam sẽ nói rằng: “hôm nay em đẹp lắm” hay ” trông em thế này, hình như anh thích em mất rồi”...vv....vv.... đại loại là những câu tương tự như vậy.

Tôi mơ màng chờ một câu trả lời ngọt ngào của hắt, ai ngờ hắt buông một câu lạnh còn hơn nước đá: - Trên tóc cô có dính lá khô, tôi sợ làm bẩn xe!.....

Hix! vậy mà tôi cứ tưởng.

Nhưng mà không sao, ít ra hôm nay hắt cũng không hành hạ tôi.

Hắt đánh thức tôi dậy, còn chờ tôi cùng nhau đến công ty nữa.

Coi như là có tiến triển tốt.

Tôi tùm tùm cười. Hình như là hắt thấy nên đang lái xe mà vẫn quay sang nhìn tôi.

- Cô cười gì vậy hả?

- Đâu có..... không có gì hết..... - tôi lúng túng.

Nhưng cũng may hắt không quan tâm nữa. lại tiếp tục lái xe.

Mọi việc như thế có lẽ sẽ không sao. nhưng ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại hỏi hắt một câu vô cùng ngớ ngẩn: - Hôm nay anh không ngược đãi tôi

nữ ah?

Hắn chột trầm ngâm như nhớ ra gì đó rồi.

Kittttttttt.....

Hắn thắng gấp:

-Xuống xe!

Chương 14

Hắn nhún ga phóng vèo đi trong khi tôi ngơ ngẩn nhìn theo.

Chiếc xe dần mất hút sau khúc cua quẹo tôi mới nhận ra mình ngốc hết chỗ nói. Hắn đã quên rồi thì nên mừng đi, khi không lại nhắc cho hắn nhớ, đúng là tự rước họa cho mình mà.

Tôi tự cốc vào đầu mình một cái rồi đau rồi cũng phải mon men lê từng bước.

Đoạn đường này xe buýt không có, đến một cái taxi cũng không, haiz!..... chán thật.

Hả!

Ngã rồi!

Tôi tỉnh rồi, giờ tôi mới nhớ ra là mình vẫn chưa biết đường đến công ty của hắn.

- Việt Hùng! Anh đúng là cái đồ đáng ghét mà. Biết là tôi chưa đến đây bao giờ vậy mà nhẫn tâm bỏ tôi lại đây, còn không thèm chỉ đường cho tôi nữa chứ.....

Còn đang bực mình, chưa biết tính sao thì may thay phía trước có người đang lại gần, chắc cô ấy là dân ở đây, không chừng sẽ biết đường. Tôi lân la định lại gần hỏi thăm nhưng đi được mới có hai bước thì chỉ kịp nghe cô ấy la lên một tiếng rồi toàn thân bị đẩy ngã xuống lòng đường.

-” Cướp...ướp....”

Một gã thanh niên mặt mày bặm trợn vừa giật mất túi xách của cô ấy.

Đúng là quá đáng mà. Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám dở trò cướp giật. Còn đẩy người ta ngã nữa.

Máu “anh hùng” của tôi nổi lên.

Xem ra bản cô nương này không cho mi một trận không được.

Lựa lúc hắn đang chạy về hướng mình.(Chắc nghĩ tôi là con gái nên hắn không đề phòng).

Tôi lộn vòng chặn trước mặt hắn. Nhanh như chớp tôi giật phăng lại cái túi xách, rồi tiện tay tặng cho hắn một quả đấm luân.

Bị bất ngờ hắn choáng váng giật lùi mất bước, rồi đưa tay thủ trước ngực ý thách đấu.

-Đấu thì đấu, tưởng ta sợ mi à.

Tôi chuẩn bị ra đoàn tiếp thì.....

Hắn đã co giò chạy mất dép.

Hừ! vậy mà cũng ra oai.

Tôi định đuổi theo hắn nhưng nghe người phía sau đang rên rỉ nên đành

thôi.

- Cứ xem là mi may mắn.... lần sau mà còn để ta gặp lại thì....

Vội vã lại gần cô ấy, trông cô ấy có vẻ rất đau, hình như là chân bị thương, máu ra không ít.

- Cô không sao chứ?- Tôi rút luôn cái khăn choàng cổ vừa nâng chân cô ấy lên quấn lại vết thương cho cầm máu.

- Không sao.... hơi đau chút thôi.... cô cảm ơn cháu.....

- Hi hi..... có gì đâu cô..... thấy việc bất bình ra tay nghĩa hiệp thôi mà..... - tôi xua xua tay (cho nổ một chút hi), rồi đưa lại túi đồ cho cô ấy.- Của cô đây ạ!

- Cảm ơn cháu!- Cô ấy nhận lấy nó từ tay tôi lại cảm ơn lần nữa.

- Dạ!.....

- Mẹ!.....

Cả tôi và cô ấy cùng quay lại bởi tiếng kêu thất thanh của một người.

Là một anh chàng rất đẹp trai, tuổi chắc cũng tầm tuổi hấn. Ăn mặc khá là “bụi”.

Chỉ với hai bước chân anh ta đã phóng đến trước mặt chúng tôi:

- Mẹ sao vậy? Chẳng phải con dặn mẹ ngồi trong xe chờ con sao? Sao lại ra ngoài này? Chân mẹ sao lại....

Chắc là lo lắng quá nên anh ta quên luôn sự có mặt của tôi, chen vào đỡ lấy mẹ mình làm tôi suýt té ngã.

- Con xem con kia-Cô ấy khế liếc nhẹ con mình-Mẹ vừa bị cướp nhưng không sao. may nhờ cô gái này.

Bây giờ anh ta mới để ý, thấy tôi nên ngại ngùng:

- xin.... lỗi.... cô tại tôi..... lo cho mẹ mình quá. Cảm ơn cô đã giúp mẹ tôi.

- Có gì đâu.

Tôi cười, rồi xem ra thấy chỗ chân cô ấy còn chảy máu nên quan tâm nhắc nhở: - Anh nên đưa cô ấy đến bệnh viện đi. để lấu vết thương dễ nhiễm trùng lắm đấy.....

Tôi giúp anh ta dìu mẹ mình lên xe. Trước lúc đi anh ta còn không quên nói lời cảm ơn: - Cảm ơn cô rất nhiều. hy vọng có cơ hội gặp lại.

Họ đi rồi.

-Sao mình thấy như quên quên cái gì ấy nhỉ?

Thôi chết!

Tôi lại quên hỏi thăm đường rồi.

Chương 15

Cuối cùng sau một hồi mò mẫm hỏi thăm đường tôi cũng đến được công ty, nhưng đã quá 8h.

Ai đã vào việc này.

Haiz!

Hắn còn chưa cho tôi biết là sắp xếp tôi làm ở đâu.

Thiệt tình!

Điên lên mất.!

Thôi đành đến phòng nhân sự hỏi vậy.

Mà nó ở đâu nhỉ?

- Chị ơi cho em hỏi: phòng nhân sự đi hướng nào ạ?.....

Tôi hỏi mấy chị ở quầy tiếp tân nhưng dường như họ chẳng nghe lọt tai lời nào của tôi, mắt còn mãi ngó đi đâu: - Ôi! anh ấy kìa. Đẹp trai quá!

Một chị mắt long lanh suýt xoa vừa kéo kéo chị còn lại chỉ về hướng cửa ra vào.

- Uh đúng là đẹp thật! Cực kỳ đẹp lun.

Đôi mắt của hai chị này giờ chỉ thấy *hình trái tim* thôi. Tôi mà có cố hỏi nữa chắc họ cũng không nghe thấy đâu.

Thôi thì tự mình tìm lấy vậy.

Tôi lắc đầu quay đi thăm nghĩ không biết người đó đẹp cỡ nào mà khiến mấy chị này như vậy..... nhưng tôi cũng chẳng buồn nhìn xem người đó như thế nào.

- Mày nói anh ấy chính là giám đốc mới của chúng ta hả Xuân. Vậy sau này ngày nào cũng được gặp anh ấy, vui quá mày nhỉ? hi hi Tiếng cười khúc khích của hai chị tiếp tân làm tôi giật mình.

Giám đốc?

Vậy chẳng phải người mà họ đang nói đến là hắn sao?

Tôi xoay người 180 độ.

Chính xác là hắn.

Vậy thì cứ hỏi hắn là được rồi.

Nghĩ sao làm vậy, tôi vội vã chạy nhanh đến chỗ hắn: - Này! Việt.....

Lời tôi chưa dứt thì đã gặp phải ánh mắt lạnh lùng của hắn: - Cô là nhân viên mới à? Ngày đầu đã đi trễ vậy rồi, có muốn làm việc không hả?

“- Ôi! Giám đốc giỏi thật vừa mới nhận chức mà đã biết cô ta là nhân viên mới rồi.

- Có phải vậy không? hay là họ có quen biết nhau đây?

- Quen gì tôi thấy cô ta đang chào mời giám đốc đấy.....

-.....”

Trời trời!

Mấy cô nàng trong công ty này đúng là rảnh quá mà.

Tôi còn chưa kịp nói gì với hắn.

Mỗi chài gì chứ, thiệt hết chỗ nói.

Mà tôi quen hắn thật, có phải giả đâu.

Sao khi không lại vu cho tôi cái tội mỗi chài đàn ông chứ.

Tôi tức khí đang định quay ra mắng cho họ một trận, nhưng hình như hắn đoán được ý định của tôi nên vội vã e hèm: - Phòng nhân sự - đi thẳng rồi rồi phải-nếu không muốn bị đuổi việc thì mau đến đó đi. Nhân tiện cho cô biết tôi là giám đốc ở đây, lần sau còn để tôi thấy cô đi làm muộn như vậy thì cô không cần đến làm nữa.

Hắn nói rồi bỏ đi một mạch không quên ném lại cho tôi một cái nhìn nảy lửa kiểu như: ” Đừng tỏ ra quen biết tôi”

Mấy cái người nhiều chuyện kia lại được thể bàn tán xôn xao.

Khỏi phải nói là bàn tán không hay về tôi rồi.

Thôi thì mặc kệ họ.

Ở đời vốn dĩ vẫn tồn tại nhiều người như thế mà.

-Cô là Hạ Phi Khanh?

Chị trưởng phòng nhân sự nhìn tôi với ánh mắt dò xét từ đầu đến chân.

- Dạ!

Tôi gật đầu trả lời chị ta lại vừa nghi thầm:

Cái chị này đúng là lạ thật, không lẽ nhân viên mới nào chị ta cũng phải nhìn như vậy sao?

- Cô là gì của giám đốc Hùng?

Cuối cùng chị ta không nhìn tôi dò xét nữa nhưng trong giọng nói lại như chứa đầy lửa.

Nhưng mà chị ta hỏi vậy là sao?

Không lẽ chị ta..... cũng như mấy người kia.....

- Gì là gì ạ.....? Em không quen với giám đốc Hùng nào hết.

Tôi cười giả lả. Tốt nhất là làm như không biết, nếu để bọn họ biết tôi và hắn....., nhớ lại thái độ lạnh lùng của hắn lúc nãy..... tôi bắt giác rùng mình.

- Đi theo tôi!

Trông chị ta có vẻ như không tin lời tôi nhưng cũng chẳng hỏi thêm gì. Chỉ ôm lấy đồng giấy tờ dày cộm thả mạnh vào tay tôi-hix làm tôi suýt té vì nặng-rồi mở cửa ra ngoài.

Chị ta dẫn tôi tới một cái bàn trống trong phòng kế hoạch.

- Cô ngồi ở đây đi.

Chị ta nói rồi toan quay đi nhưng dường như nhớ ra gì đó lại quay lại: - Ah! Còn nữa tất cả tài liệu cho kế hoạch quay quảng cáo đều ở đây-chị ta chỉ vào đồng giấy tờ đã đưa cho tôi lúc nãy-Cô làm bản báo cáo chi tiết rồi mang lên phòng giám đốc vào đầu giờ chiều nay, nhớ rõ chưa.

Chị ta đi rồi tôi mới nhìn vào đồng giấy tờ đó mà phát hoảng.

“- Trời ơi nhiều thế này mà bắt phải xong vào đầu giờ chiều ư. Phản đối! Phản đối! Chế độ áp bức sức lao động của nhân viên công chức. hix hix!”

Đã gần 10h rồi mà bản báo cáo kế hoạch vẫn chưa đâu vào đâu.

Tôi còn đang đau đầu thì cái máy tính chết tiệt lại bị nhiễm vi rút. Toàn bộ dữ liệu đều mất hết.

Thế là công toi.

Đành phải làm lại từ đầu nhưng dùng cái máy này làm tiếp thì không ổn rồi.

Liếc thấy trong phòng vẫn có vài người không dùng đến máy tính, tôi lân la sang xin dùng nhờ: - Chị ơi máy của em bị hư rồi. Không biết chị có thể cho em mượn tạm máy chị một lúc không ạ?

Tôi nở một nụ cười vô cùng thân thiện ” Đã nhờ người ta thì phải như vậy chứ hì”.

Ấy vậy mà tôi có ngờ đâu chị ta phang cho tôi một câu làm tôi bật ngửa.

- Tránh ra chỗ khác đi! Tôi phải dùng nó bây giờ. Mà có để không tôi cũng không cho cô mượn.

Chị ta nói rồi ngoác mồm khác xem tôi như “không khí”.

Tiếp sau lời chị ta là những tràng cười giễu cợt của mấy người còn lại trong phòng: - Phải rồi, phải rồi! hô hô....

-Ha ha.....

-.....

-.....

Vậy là sao hả trời?

Tôi có làm gì đất tội với họ đâu mà lại đối xử với tôi như vậy.

Tôi thậm chí mới gặp họ là lần đầu mà.

Tôi căng óc cố lục lại trí nhớ mình xem thử mình có làm gì nên tội không.

Và dĩ nhiên là không hề!

Nhưng họ đã tỏ thái độ như vậy rồi chẳng lẽ tôi còn muối mặt đứng đây sao?

Quay về bàn làm việc của mình.

Tôi tiếp tục làm bản báo cáo bằng cách...viết tay.
Phía sau những ánh mắt vẫn nhìn tôi không thiện cảm.
Nhưng thôi mặc kệ.
Điều quan trọng bây giờ là phải nhanh chóng hoàn thành bản báo cáo này.
Xong!
Tôi thở phào nhẹ nhõm.
Buông viết, lắc lắc cái tay mỏi nhừ.
“Hix! Tôi đã phải bỏ cả bữa trưa để làm xong nó.”
Đã 2h chiều!
Tôi mang bản báo cáo đến phòng hăn theo lời của chị trưởng phòng.
Thấy tôi hăn không hề ngạc nhiên.
Chỉ hỏi một câu rất ngắn gọn:
- Đến rồi à?
VẬY VẬY LÀ SAO?
Chẳng lẽ hăn biết mình sẽ đến đây?
VẬY CÁI BẢN BÁO CÁO NÀY CHÍNH XÁC LÀ HĂN BẢO CHỊ TRƯỞNG PHÒNG ĐỂ CHO MÌNH LÀM RỒI.
” Hừ anh giỏi lắm Việt Hùng!
Tính gây áp lực cho tôi chịu không nổi mà tự động nghỉ việc ở đây hả?
Anh đừng có mơ!
Tôi mà nghỉ thì hai người được tự do à”

Chương 16

Còn mãi hăm hực vì hấn thì một giọng nói trong trẻo từ trong phòng vọng ra làm tôi chết lặng.

- Ai vậy anh Hùng?

Giọng nói ấy không lẫn vào đâu được.

Tôi vẫn nhớ rất rõ-là giọng của Thiên Vân!

Mặc trên người cái váy trắng mỏng tang. Lại khoác ngoài bằng chiếc áo vet của hấn.

Rất tự nhiên cô ta chạy đến ôm lấy cánh tay hấn, gục đầu lên vai.

- Cô ấy là ai vậy? Hình như em thấy quen quen?

- Là nhân viên đến đưa bản báo cáo thôi. Em quan tâm làm gì?

Hấn....vẫn lạnh lùng!

Cảm giác như tim mình bị ai đó bóp nghẹn-Đau!

Giọt nước mắt như chực trào ra khóe mi.

Tôi cố gắng kìm chế mình.

Giữ nét mặt thản nhiên, nói bằng giọng bình thường nhất có thể: - Giám đốc!..... bản báo cáo này tôi làm xong rồi!..... Không biết giám đốc còn gì..... cần tôi làm..... nữa không?

Hấn dừng dừng cầm lấy bản báo cáo trên tay tôi lật lật rồi bảo: - Không! cô đi được rồi.

Chỉ chờ có vậy tôi vội vã bỏ đi thật nhanh. Tôi sợ rằng nếu chỉ đứng đó thêm vài giây nữa thôi, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.....

Cái hành lang không dài lắm lúc tôi đi vào sao mà bây giờ xa thế, tôi có cảm giác như mình đi hoài mà vẫn không tới được phòng làm việc của mình.

Cảm Giác như có cái gì đó mằn mằn chảy vào khóe môi.

Tôi không biết là mình có còn đang bước đi hay không?

Chỉ biết bây giờ tôi đau -rất đau, không chỉ ở tim mà hình như nỗi đau ấy kéo dài xuống.... bụng nữa.

Buồn cười nhỉ?

Tôi chỉ nghe nói nỗi đau trong tình yêu là một nỗi đau “quặn thắt cả con tim”, chứ có bao giờ nghe nói đến “đau bụng” đâu.

Có lẽ vì tình yêu của tôi dành cho hấn vốn dĩ đã không giống ai, nên “đau” cũng chẳng giống bình thường chẳng?

Bụng tôi lại co thắt từng cơn.

Chân tôi loạn choạng.

Mọi vật trước mắt tối sầm.

Sau đó..... sau đó.....

Tôi không biết gì nữa.
Chỉ thấy như cả người mình được nhất bổng, bay đi nhẹ nhàng.
Tôi tỉnh dậy trong một căn phòng mà chỉ mới nghe mùi thôi đã biết là ở đâu rồi.

Vâng! mùi ete đặc trưng.

Và! tôi đang nằm trong bệnh viện!

Tôi chống tay, trườn người ngồi dậy. Thấy nơi bụng mình vẫn còn đau âm ỉ.

Dưới ánh đèn xanh mờ, tôi thấy có người đang ngồi gục đầu bên thành giường.

Là hấn!

Hấn đưa mình vào đây ư?

Chẳng phải hấn đang ở cùng cô ta sao?

Sao bây giờ lại ở đây?

Là hấn lo cho mình ư?

Tôi tự hỏi mình rồi lại tự cười cho chính mình:

-” Mày ngốc thật mà. Hấn ta thì làm gì mà lo cho mày chứ?

Chỉ vì một chút vầy thôi mày đã tự suy diễn rồi.”

Hấn và người ta đã đến mức đó rồi, mày còn mong gì có thể thay đổi được tình cảm của hấn chứ?

Lại nhớ đến hình ảnh hấn và cô ta lúc chiều. Bất giác, dòng lệ lại tuôn trào lặng lẽ.

Có phải tôi đã đi sai đường?

Có phải tôi nên buông tay?

Người ta vẫn nói ” Có một nỗi đau gọi là hạnh phúc”

“Hạnh phúc” khi người mình yêu được “Hạnh phúc”

Lau khô giọt nước mắt.

Tôi sẽ chúc phúc cho hấn và người ta!

Những ngày tháng còn lại của tôi và hấn, tôi chỉ cần được ở cạnh hấn, được nhìn thấy hấn vui vẻ, hạnh phúc với tôi vậy là đủ rồi!

Chương 17

- Cô tỉnh rồi à?

Câu hỏi đột ngột của hắn làm tôi luống cuống quay người vào trong.

Mặc dù ánh đèn ngủ rất mờ nhưng tôi vẫn sợ hắn thấy mình.....đang khóc.

- Này! cô ổn rồi chứ?

- Tôi không sao!

Quay người kéo mền, bắt giắc tôi bắt gặp ánh mắt hắn đang nhìn tôi nửa lo lắng nửa giận dữ: - Sao cô ngốc vậy hả? Việc có thể làm lúc nào cũng được sao lại nhịn đói hả? cô có biết là.....

Một hy vọng cuối cùng, tôi muốn xác định xem thật ra hắn có chút tình cảm nào với tôi không trước khi quyết định thực hiện “tình yêu cao thượng”- làm kẻ đứng sau chúc phúc cho hắn, tôi nhìn hắn lấy hết can đảm: - Anh.... có thích tôi không?

Vài giây yên lặng, nét mặt hắn thay đổi nhưng ánh đèn quá mờ không đủ để tôi nhận ra biểu cảm trên mặt hắn: - Cô đáng sao?

Cái giọng vẫn lạnh như băng, một câu hỏi ngược thay cho câu trả lời của hắn.

Dù đã biết trước là câu trả lời có lẽ sẽ không như ý, nhưng sao vẫn thấy gì đó ghen ghen trong lòng.

” Cô-đáng -sao?”

Câu nói của hắn cứ xoáy sâu vào tim tôi-thất lại.

Phải!

So với một ngôi sao bạc như Thiên Vân thì tôi làm gì mà xứng với hắn.

Tôi lại cười nhạt với chính mình.

“Mày đúng là mâu thuẫn quá mà Phi Khanh. Đã bảo là sẽ chúc phúc cho người ta rồi mà sao lại có ý muốn níu kéo vậy hả?”

Nhưng mà trong tình yêu đâu ai nói bỏ là dễ dàng từ bỏ được đâu!

Nếu từ bỏ mà không đau thì không phải là tình!

Nếu buông tay dễ dàng mà không luyến tiếc thì chẳng phải là yêu!

Tôi yêu hắn!

Và:

Tôi chấp nhận tiếc nuối và đau thương cho mình chỉ cần..... Hắn hạnh phúc!

- Anh yêu Thiên Vân?

Tôi hỏi hắn mà nghe cổ họng mình đắng nghét.

- Dĩ nhiên!- trong giọng nói của hắn thoáng như có tiếng cười.

Chỉ bấy nhiêu thôi, tôi hiểu rồi.....

Im lặng!

Tôi kéo mền trùm qua người không nói gì thêm nữa.

Bóng tối bao trùm che đi dòng lệ cứ lăn dài.

Chỉ một lần này nữa thôi.

Chương 18

2 ngày nằm viện, hấn chăm sóc tôi rất ân cần. Dù biết hấn làm vậy cũng chỉ vì ở đây tôi chẳng quen ai ngoài hấn, chứ chẳng phải xuất phát từ tình yêu thương gì. Nhưng tôi cũng rất vui vì cái cảm giác ấm áp khi hấn bên cạnh.

Dẫu sao thì trước khi từ bỏ tình yêu với hấn, tôi cũng đã có một kỉ niệm để nhớ.

Nhìn hấn đang làm giấy xuất viện, tôi hít một hơi dài.

Rồi tất cả sẽ trở lại bình thường.

Anh sẽ ở đây, ở nơi sâu thẳm trong tim tôi.

Anh sẽ là quá khứ của tôi-một tình yêu chưa hề được đáp lại.

Kể từ hôm nay, anh sẽ đi con đường hạnh phúc của anh với cô ấy.

Còn tôi sẽ trở về là một cô vợ hờ đúng nghĩa, không hơn không kém.

Tôi sẽ chẳng đòi hỏi gì ở anh nữa hết.

Sáng hôm sau, tại phòng làm việc của tôi.

- Phi Khanh! cô khỏe rồi à?

- Mày hỏi thừa quá đi. Đi làm được là đương nhiên khỏe rồi, phải không Phi Khanh?

-.....

-.....

Tôi thật sự choáng.

Mấy người ở công ty này không phải mấy hôm trước còn hằm hè với tôi sao?

Tự dưng hôm nay lại quan tâm đặc biệt với tôi vậy?

Không biết là có ý đồ gì đây.

- Uhm! tôi không sao. Cám ơn mọi người đã quan tâm.

Tôi cười gượng gạo, trả lời họ, thật sự thì tôi vẫn thấy sao sao ấy không thể hòa đồng với họ được.

Dường như nhận ra, một cô trong số họ vội vàng giải thích.

- Ah! Khanh này cho chúng tôi xin lỗi. Tại hôm cô mới vào chúng tôi có chút hiểu lầm nên..... cô bỏ qua nha!

Tiếp đó họ ai ai cũng nói xin lỗi, rồi tỏ ra vui vẻ với tôi. Nên tôi cũng không ngại gì mà không hòa đồng với họ.

Cũng nhờ vậy mà công việc của tôi làm cũng bớt căng thẳng hơn.

Trưa đó, chúng tôi lại cùng nhau ra ngoài ăn cơm.

-Chúng tôi dẫn cô đến quán này, đảm bảo ngon tuyệt luôn!- Thủy xuýt xoa giờ giờ ngón tay cái trước mặt tôi.

- Đúng! Rất ngon mà lại rẻ nữa.- Nhã Đan lại cười toe phụ họa.- Ăn ở đó

sẽ tiết kiệm được khối tiền đấy haha!

“Tiền.”

Chết... nhắc đến tiền tôi mới nhớ là mình để quên ví.

- Tôi quên mang tiền rồi. mọi người chờ tôi một lát, tôi quay lại ngay.

Nói rồi tôi vội vã quay về phòng làm việc.

Tôi đúng là đang trí, lại đi nhét cái ví vào tập hồ sơ, tìm mãi mới ra.

Sợ mọi người chờ lâu, tôi lại co giò mà chạy.

Bộp.!

Đồng giấy tờ rơi khắp sàn....

Tôi luống cuống cúi xuống nhặt vừa rồi rít xin lỗi.

Không cần đoán cũng biết sao tôi phải xin lỗi rồi.

Tôi nhặt hết cái này đến cái khác.

Chợt, tôi khựng lại, phát hiện người đó từ nãy tới giờ vẫn đứng yên như tượng.

Người gì mà kỳ cục vậy?

Dẫu là do tôi vô ý đâm phải, cũng không cần phải để tôi nhặt một mình vậy chứ.

Tôi thở dài, tức giận cố nhặt cho lẹ mấy thứ còn lại trên sàn.

- Không cần nhặt nữa đâu!

Tôi lại quá đỗi ngạc nhiên với thái độ của người đó. Từ nãy đến giờ cứ đứng yên nhìn, rồi giờ lại bảo không cần nhặt, anh ta có vấn đề hay sao vậy?

Tôi đứng dậy xem thử cái người kỳ lạ này là ai thì..... phát hiện một khuôn mặt rất quen.

Anh ta vẫn đang cười, mắt không rời khỏi tôi.

Chương 19

Khác với tôi nghĩ, cái người đang đứng trước mặt tôi nhìn không đáng ghét chút nào. Trái lại còn có một nụ cười rất..... dễ mến.

Không khó để tôi nhận ra, dù hôm nay anh mặc đồ công sở rất lịch thiệp-khác hẳn với phong cách “bụi” mà ngày đầu tôi gặp anh.

Anh không phải ai khác-chính là chàng trai mà tôi gặp hôm..... bắt cóc đây.

- Chúng ta lại gặp nhau rồi cô bé - anh khẽ cười nhìn tôi-hóa ra anh và em cũng có duyên đây chứ.....?

Tôi cười đáp lại nhằm cho anh biết tôi cũng đã nhận ra anh.

- Anh cũng làm việc ở đây à.....?

- Em làm việc ở đây sao.....?

Hai chúng tôi cùng lúc hỏi, rồi lại ngáp ngừng nhìn nhau, sau đó là cùng phá lên cười.

Cứ như là quen nhau lâu rồi ấy, lần đầu tiên tôi có suy nghĩ-” Con trai đâu phải ai cũng khó ưa.”

- Hạ Phi Khanh.

- Hà....?

Anh gọi bất ngờ làm tôi hơi giật mình.

Mà sao anh biết tên tôi?

Từ sau hôm đó, đây là lần đầu tôi gặp lại anh, mà tôi đã cho anh biết tên mình đâu.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh nghi ngờ:

- Sao anh.....

Tôi còn chưa kịp hỏi hết câu ” sao anh biết tên em?” thì anh đã nhanh chóng giải thích thắc mắc của tôi.

- Đó không phải thẻ nhân viên của em sao?- anh chỉ vào cái thẻ tôi đeo trên cổ cười cười.

Đúng là tôi quên mất, nhân viên nào cũng có đeo thẻ tên của mình mà.

- À.... em quên mất-tôi gãi gãi đầu nhìn anh, cũng tìm xem cái thẻ tên của anh nhưng..... không thấy.

- Anh là Vĩnh Cường!

Anh đoán được tôi đang nghĩ gì.

Một lần nữa anh lại làm tôi bất ngờ.

Nhưng bị người ta đoán được suy nghĩ, ai cũng không thoát khỏi ngượng ngùng.

Nhất là lúc này anh vẫn đang nhìn tôi, mỗi lúc nào cũng có một nụ cười...

ngự trị.

Cứ có cảm giác nhồn nhột sao ý. Tôi vội vàng tìm cách..... đổi chủ đề: - Ah! Mẹ của anh....., cô ấy sao rồi?

- Uhm! Không sao chỉ là vết thương ngoài da thôi. Cảm ơn em hôm đó đã.....

- Này! Phi Khanh mau lên không trễ bây giờ.

Nhã Đan từ ngoài chạy vào hồi thúc. Tôi mới nhớ là mọi người đang chờ mình. vội quay sang anh: - không có gì đâu. Mà em phải đi rồi, mọi người đang chờ em, gặp lại anh sau nha!

Tôi chào anh rồi vội vàng ra ngoài cùng Nhã Đan, phía sau còn nghe anh nói với theo gì đó nhưng tôi nghe không rõ vì Nhã Đan kéo tay tôi đi khá nhanh: - Mau lên! Sắp hết giờ nghỉ trưa rồi.

Chiều tan sở.

Tôi còn đang ngóng tìm một chiếc Taxi, thì tiếng còi xe từ phía sau làm tôi giật bắn người.

Vội tránh sang một bên nhường đường nhưng chiếc xe đó lại dừng lại ngay cạnh tôi.

- Phi Khanh!- Từ ô kính xe vừa mới hạ xuống.... anh thò đầu ra ngoài gọi tôi-lên xe đi!

- Vĩnh Cường.... là anh à?

- Không nhìn thấy anh sao mà còn phải hỏi?- Anh cười đùa với tôi rồi lại giục-lên xe đi!

Tuy anh trông rất lịch thiệp và dễ gần, nhưng dù sao thì tôi và anh cũng chỉ mới gặp nhau có 2 lần thôi.

Lên xe đi cùng anh tôi vẫn thấy hơi ngại, nên.....

- Không cần đâu, em đón Taxi đi được rồi.

- Lên xe đi!- anh lại lặp lại câu này một lần nữa-ở đây đón Taxi lâu lắm mới có, em đừng ngại.

Anh nói cũng đúng. ở đây đúng là rất khó đón taxi. tôi đành phải lên xe anh: - Vây... làm phiền anh rồi.

Đi lòng vòng một đoạn tôi mới phát hiện ra anh đi sai đường.

- Vĩnh Cường! đường này không phải về nhà em.

Anh chỉ khẽ nhìn tôi cười:

- Đương nhiên anh biết.

Câu trả lời của anh làm tôi khiếp vía.

” đương nhiên anh biết”

Trời ơi!

Không lẽ tôi đã tin lầm người sao?
Không lẽ anh ta... anh ta có ý đồ xấu xa.....
Tôi bất giác lấy tay ôm ngực, co chân nép sát vào một góc.
Thấy điệu bộ của tôi, bỗng anh bật cười thật lớn: -
- Yên tâm! anh không làm gì em đâu.....chỉ là..... mời em uống trà sữa nóng..... để trả ơn việc em cứu mẹ anh thôi. Hay là em chê trà sữa tầm thường quá.... vậy để hôm sau nữa anh đền ơn em cái khác nha!
Tôi vỡ lẽ, đúng là đầu óc cứ suy nghĩ lung tung mà.
Điều bộ tôi lúc này chắc là mắc cười lắm.
Trông anh cười đến chảy cả nước mắt còn gì.
Tôi ngượng quá chỉ biết nhìn anh...cười trừ:
- Không, em thích trà sữa lắm.
Anh dễ gần, lại biết cách nói chuyện nên đi với anh tôi thấy rất vui. Anh kể cho tôi những câu chuyện cười, chở tôi đi lòng vòng khắp các con đường trong thành phố.
Mãi đến tối anh mới đưa tôi về nhà.
- Cô đi đâu giờ này mới về hả?
Vừa vào cửa tôi đã thấy hấn ngồi ở sofa, mặt đờ đờ sát khí.
Nhưng tôi chẳng quan tâm.” tôi đã hứa với mình là sẽ không để ý đến anh nữa mà”
-Này! Cô có nghe tôi nói gì không hả?
Hấn lại quát lớn hơn khi thấy tôi cứ thế mà vào thẳng phòng.
- Tôi đi đâu liên quan gì tới anh?
Đã định sẽ chẳng nói gì với hấn nhưng không hiểu sao tự dưng tôi lại.....
trừng mắt nhìn hấn giận dữ “đúng là chính tôi cũng chẳng hiểu nổi mình”
- Cô.....
Hấn định nói gì đó nhưng chợt im lặng một lúc rồi..... gần từng tiếng.
- Cô - giỏi - lắm!
Nói rồi hấn lạnh lùng bỏ vào phòng đóng sầm cửa lại.
Thường thì những lúc tôi chông chéo lại hấn, hấn hay bày đủ trò hành hạ tôi.
Hôm nay, hấn chẳng làm gì.
Lẽ ra tôi thấy vui mới đúng.
Sao tự dưng lại thấy như.....
Tôi lê từng bước chân về phòng, chỉ muốn vùi đầu vào giấc ngủ.....

Chương 20

Sáng hôm sau. Tôi cùng hấn đi làm.

- Chiều nay chờ tôi trước công ty, tôi sẽ đưa cô về!

- Hả..... gì.....?

Hấn làm tôi quá đỗi ngạc nhiên. Chẳng phải hấn sợ mọi người biết tôi với hấn..... nên bắt đắ dĩ mới đưa tôi đi làm buổi sáng (vì ở đây không đón đk xe) lại dừng xe rất xa công ty, còn buổi chiều hấn bảo tôi phải tự đón taxi mà về.

Tự dưng hôm nay thay đổi 180 độ, bảo tôi không ngạc nhiên sao được: - Chẳng phải anh.....

Tôi còn chưa nói hết câu hấn đã lườm tôi một cái:

- Tôi nói sao thì làm vậy đi, đừng hỏi lôi thôi!

” Anh đúng là cái đồ khó hiểu mà..... nhưng..... sao tự dưng lại thấy.....”

Môi tôi bất giác nhếch lên thành một nụ cười mà chính tôi cũng không kiểm soát được.

Quay sang phía hấn, chợt phát hiện ánh mắt vừa lướt nhẹ qua mặt tôi.

Tự dưng lại thấy mặt mình nóng ran.

Cúi gằm mặt tôi lại đấu tranh tâm lý với chính mình: “Đã bảo là đừng để ý tới anh ta nữa mà!

Đã bảo là phải quên đi!

Đã tự hứa với mình là sẽ không để tình cảm với anh ta chi phối mình nữa.

Vậy mà.....”

Đôi lúc con tim lại phản kháng với lý trí của mình.

- Phi Khanh! cô sướng quá nha.

Tôi đang loay hoay làm việc thì Nhã Đan từ đâu chạy lại nhìn tôi xì mặt kiểu như ” tôi đang ganh tỵ với bạn nè”

Nhìn cái mặt Đan tôi phát mắc cười:

- Này! làm gì mà sướng với không sướng hả? Không lo làm việc mà chạy đi đâu lung tung vậy?

- Không đi lung tung thì có mang cái này đến cho cô được không?

Chìa ra trước mặt tôi một bó hoa tường vi. Nhã Đan lại suýt xoa: -Đan vừa đi ngang quầy tiếp tân. có người gởi cho Khanh cái này nên nhân tiện mang vào dùm luôn nè. Gớm! mới vào công ty làm đã được sếp để ý. Bây giờ còn được tặng hoa nữa. Nhất định là của sếp rồi.!

-Không phải!

Tôi trả lời ngay tắp lự làm Nhã Đan hơi ngạc nhiên.

Dù chưa biết là ai lại tặng hoa cho tôi, nhưng hấn thì..... không thể nào.

- Mà tôi với giám đốc không có gì với nhau hết. Mọi người đừng hiểu lầm. Giám đốc.....

Tôi định nói “giám đốc có người yêu rồi” nhưng sao tự dưng lại..... thấy không thể thốt ra được câu ấy.

- Giám đốc sao?-Thấy tôi ngập ngừng Nhã Đan lại hỏi tới.

- Không có gì. Chỉ là hoa này không phải của giám đốc thôi.

Cùng lúc tôi đang xem tấm bưu thiếp đính kèm.

” Ngày mới vui vẻ nha cô bé!

Rất hân hạnh nếu chiều nay được cô bé dễ thương này cùng ăn tối.

Vĩnh Cường.”

Vĩnh Cường-Anh ấy thật là.....

Một suy nghĩ chợt lóe lên trong tôi.

” Yêu một người là cách tốt nhất để..... quên một người. Tại sao lại không thử?”

Chương 21

- Phi Khanh!

Vừa tan sở, mới ra tới công công ty. Tôi đã thấy anh đứng đó tự lúc nào.

Vẫn một nụ cười ấm áp!

Vẫn là ánh mắt nhẹ nhàng đầy triều mến!

Anh vẫy tay gọi tôi.

Tôi cũng cười đáp lại anh:

-Anh chờ em lâu không?

- Lâu chết đi được!- anh làm mặt giận dữ với tôi, nhưng chỉ 1s sau, cơ mặt anh lại giãn ra trở về hình dạng vốn có.- Nhưng mà đáng!

Tôi phì cười trước thái độ của anh.:

- Anh đúng là.....

Tiếp xúc với nhau chưa lâu, nhưng anh luôn biết cách làm tôi cười.

Đi cùng anh,nói chuyện với anh tôi luôn cảm thấy rất thoải mái.

Không một chút gì bận tâm!

Không có gì để lo lắng!

Tôi tự nhủ mình:

” Hãy để anh có thể trở thành tương lai của tôi.

Hãy xóa bỏ hết những gì trong quá khứ!”

- Chúng ta đi thôi!

Anh nắm tay tôi kéo nhẹ, một tay vừa mở cửa ô tô, còn cúi người rất lịch thiệp nữa chứ: - Mời quý cô xinh đẹp!

- Quý cô đây sẵn sàng!

Tôi cũng cười đùa lại với anh. Đang định vào trong xe thì bất chợt di động tôi đổ chuông dồn giã.

“Nhớ chỉ nhớ, khoảnh khắc mà ta gặp nhau vì người, vượt qua thời gian và không gian.

Oán chó oán, đôi mắt đang chứa chan nước mắt, chớp mắt thì mọi việc đã đổi thay.....”

Tôi lấy di động ra xem thì thấy ngay trên màn hình cuộc gọi..... cái tên “Việt Hùng” đang nhấp nháy.

Không tiện nghe máy trước mặt anh nên tôi khẽ gật đầu với anh: - Em xin phép nghe điện thoại một lát, phiền anh chờ rồi.- Nói đoạn tôi đi cách xa anh một khoảng mới nhấn nút trả lời.

- Alo!

- Cô định đi đâu vậy hả?

Cái giọng hằn dù trong điện thoại mà sao tôi vẫn có cảm giác..... lạnh

sống lưng. Tự dừng lại lắp bắp: - Tôi..... tôi.....

- Dừng yên đó! Không được đi đâu hết, chờ tôi!

Hả?

Hắn thấy tôi sao.?

Cái cảm giác lạnh sống lưng vẫn còn chưa hết, tôi đưa mắt nhìn quanh và..... thấy ngay hắn đang đứng ở trước cửa ra vào công ty.

- Dừng yên đó, không được đi đâu!

Hắn tắt máy đi về phía bãi đậu xe.

Tôi vẫn còn đứng trân người mắt mấy giây mới sực nhớ. Vội vã chạy lại chui thật nhanh vào xe của anh.

-Mình đi thôi anh!

” Không đi mau hắn ra tới nơi thì...tiêu...”

Xe vừa mới chuyển bánh chưa đầy 5 phút. Điện thoại của tôi lại réo inh ỏi.

Khỏi cần xem cũng biết là hắn gọi rồi.

Tôi bắt máy, áp vào tai rồi giả bộ:

- Alo!..... Alo!..... sao không nghe thấy gì hết vậy....?

- Alo!..... trời ơi sao sóng yếu thế này...?

Tôi làm như không bắt được tín hiệu, mặc dù tôi vẫn nghe tiếng hắn rất rõ.

- Ở đây không có sóng. gọi lại sau nha!

Tôi định cúp máy thì đầu dây bên kia tiếng hắn ngắn gọn nhưng đã đủ để làm cho tôi phải giật mình áp sát điện thoại trở ngược vào tai: -Bà đang lên đây!

Chương 22

Bà lên thăm chúng tôi vào lúc này sao?

Bà mà lên thì tôi không thể bỏ đi chơi thể này được.

Dù không muốn thì cũng phải về nhà cùng hấn.

- Vĩnh Cường! em xin lỗi nhưng chắc hôm nay không đi với anh được rồi.
Kitttttt!

Anh dừng xe.

- Có việc gì hả em?

- Dạ! có chút việc riêng, em xin lỗi.

-Không sao! Mình còn nhiều dịp khác mà em.

Dúi hết một mớ nào rau quả, thịt cá vừa mua ở siêu thị vào tay tôi hấn nói như ra lệnh: - Nấu cơm lẹ đi! Không bà lên là không có cơm ăn đấy.

Cầm mấy cái túi nặng trĩu, tôi thiếu não đi vào bếp.

Nhớ ra là từ lúc lên đây đến giờ tôi chưa nấu cho hấn bữa cơm nào. Toàn là thân ai nấy lo. Nếu không phải bà lên đây thì cũng đừng hòng tôi nấu cơm cho hấn.

Sau một hồi “vật lộn” trong bếp, cuối cùng cũng hoàn thành một bàn ăn với đủ thứ món.

Vệt mồ hôi trên trán, tôi ngồi xuống ghế nhìn một lượt mấy món ăn mình làm ra mà tự mãn: - Không ngờ lần đầu vào bếp mà cũng nấu được thể này rồi. Trông đẹp mắt thật..

Giờ thì chỉ chờ bà lên tới là.....

- Xong rồi à? - Hấn từ đâu chạy vào kéo ghế ngồi rất tự nhiên-Ăn thôi, đói rồi!

- Ăn gì mà ăn hả?-Tôi giận dữ nhìn hấn đang rất tự nhiên lấy chén xới cơm.-Bà còn chưa lên mà anh đã.....

Không ngờ hấn vẫn tự nhiên ăn, còn thản nhiên phán luôn một câu làm tôi phát ghen..... dù vẫn chưa cho gì vào miệng.

- Bà sẽ không lên đâu!

Tôi há hốc mồm nhìn hấn:

- Anh....anh nói zậy là sao..... chẳng phải anh nói bà..... sẽ lên.....sao giờ lại.....?

- Chẳng sao hết!

Hấn vẫn đứng đưng. Làm tôi tức điên lên được.

-Anh nói vậy là sao hả?

-Đơn giản là bà không có lên thôi.

-Hóa ra là anh lừa tôi à?

- Thì đã sao?- Hấn nhìn tôi nhếch môi khiêu khích.
Thiệt là hết nói nổi hấn. Tôi ôm một cục tức bỏ về phòng.
Anh đúng là quá đáng mà!
Anh thì có thể công khai với người ta. Tôi đã im lặng rút lui rồi, anh còn muốn gì nữa.
Ngay cả một cơ hội để quên anh, anh cũng không cho tôi sao?
Không được! Tôi không dễ đầu hàng với anh đâu.
Một tia sáng lóe lên trong đầu tôi.
Tôi lấy di động gửi một tin nhắn cho Vĩnh Cường.
Chỉ một phút sau.
Ting.....ting.....
Tin nhắn trả lời của anh:
“OK!”
Lần này tôi nhất định không chịu thua anh đâu.
Anh cứ đợi xem, Việt Hùng!

Chương 23

Hắn đứng trước cổng nhà.

Vẫn dáng đứng đó, cái dáng đầy khí chất đã làm tim tôi nhiều lần lồi nhip.

Và lần này cũng không ngoại lệ. Đôi chân tôi vô thức cứ bước về phía hắn, gần hơn.....gần hơn nữa.....

Chỉ cách hắn một bước nữa thôi.... tưởng chừng đôi chân tôi sẽ dừng lại..... ngay cạnh hắn..... nhưng.....

Lúc này đây, lý trí của tôi không cho phép.

Chỉ một giây, tôi lướt qua hắn thật nhanh.

- Này! cô đi đâu vậy?

- Đi làm!

Tôi trả lời hắn với cái giọng lạnh lùng giống như hắn vẫn nói với tôi thường ngày.

Hắn nhìn tôi với tia mắt hắn lên sự ngờ vực:

- Cô sao vậy? Xe ở đây mà.....

-Tôi không đi với anh!

Không đợi hắn nói hết câu, tôi trả lời hắn bằng một nụ cười nhạt.

Rồi quay lưng đi thật nhanh. Để hắn lại phía sau.....

”Mày làm tốt lắm Phi Khanh! Cứ như thế, rồi mọi việc sẽ kết thúc tốt đẹp”

Rảo bước nhanh về đầu con hẻm. Anh đã đợi tôi ở đó từ lúc nào.

Anh nhìn tôi đang say xua ngắm bó hoa tường vi mà khẽ cười: - Em thấy đẹp không?

- Đẹp lắm!

- Vậy là thăm rồi?

- Thăm rồi...là...là sao? -tôi trở mắt ngạc nhiên trước câu nói chẳng có gì gọi là..... logic của anh.

Anh phì cười:

- Thì là từ nay sáng nào anh cũng phải dậy sớm, ra thăm cô chủ bán hoa trước khi tới đón em đi làm.... bấy nhiêu đó đã đủ thăm chưa?

Tôi cười theo anh, anh cũng cười lớn hơn-một nụ cười tỏa nắng.....

Gần 1 tháng trôi qua.

Cứ thế, ngày ngày anh vẫn đón tôi đi làm. Tối lại cùng nhau đi dạo khắp nơi hay nhâm nhi ly sữa nóng giữa tiết trời rét lạnh.

Tôi dần như quen với việc có anh cạnh tôi. Tôi thấy cuộc sống của mình

như vui hơn trước nhiều.

Dù đôi lúc tôi vẫn thấy đau, hay cảm giác ngột thở cứ đến bất chợt mỗi khi tôi nhìn thấy hấn cùng Thiên Vân.....

Nhưng chỉ cần những lúc đó có anh cạnh tôi, anh sẽ mang lại cho tôi những nụ cười ấm áp, anh sẽ giúp tôi quên đi những xúc cảm không tự chủ của mình.

Anh là một người tốt, anh biết mối quan hệ giữa tôi và hấn nhưng anh vẫn không ngại.

” Anh sẽ chờ em! Dù bất cứ giá nào”- Anh đã nói thế.

Tôi cảm động trước anh?

Hay tôi đã có tình cảm với anh?

Tôi đã có thể quên hấn!

Rồi đây tôi sẽ có một cuộc sống hạnh phúc hơn..... cùng với anh!

Tôi đã thật sự tin là như vậy nếu như không có ngày hôm đó.....

- Phi Khanh! đang làm gì vậy?- Nhã Đan lại từ đâu kêu giật ngược làm tôi.....giật mình.

- Cái bà này sao lúc nào cũng xuất hiện như bóng ma vậy hả?

Tôi lấy tay đánh nhẹ vào vai của Nhã Đan:

-Mà giờ không lo làm việc lại đến chỗ tôi làm gì?

Nhã Đan nhìn tôi, vẻ mặt nhăn nhó:

- Trời! biết bây giờ là mấy giờ rồi hông? Hết giờ làm từ lâu rồi cô nương ơi.

-Hả? - Tôi nhìn lại đồng hồ thì đã 5h45’ đúng là đã hết giờ làm lâu rồi.

Chết! Vậy là anh chờ tôi chắc lâu rồi!

Vội thu dọn lại bàn làm việc tôi toan ra về thì Nhã Đan đã kéo tay tôi lại:

- Khoan đã Khanh!

- Gì vậy?

- À! là Thủy..... nó làm rơi mất bông tai mà mẹ nó để lại cho nó trước khi mất. Hai đứa tôi tìm hoài rồi mà hông thấy, tính nhờ Khanh đến tìm giúp nè.

Tôi cùng Đan đến nhà kho thì thấy Thủy còn đang lom khom tìm kiếm. Nước mắt thì giàn giụa.

- Hic! Khanh ơi, Đan ơi! Không tìm thấy rồi, làm sao đây?

Thấy Thủy khóc sụt sùi mà tôi cũng thấy thương. Có lần tôi đã nghe Thủy nói đôi bông tai đó là vật duy nhất mà mẹ Thủy để lại cho Thủy. Nay bị mất chắc là Thủy buồn lắm.

- không sao! mọi người cùng tìm chắc sẽ thấy thôi mà.

Tôi an ủi Thủy rồi cũng vội tìm giúp cô bạn.

” Rầm!”..... ” Cạch”

Tôi quay phắt lại, không thấy Nhã Đan và Thủy đâu.

Ai đó đã đóng cánh cửa ra vào.

Tôi vội chạy lại đẩy cửa ra nhưng..... nó đã bị khóa trái.

Chương 24

- Nhã Đan ơi! Thủy ơi! Có ngoài đó không?

” Phup”

Mất điện!

Mọi vật quanh tôi chỉ còn là một màu đen ngịt.

Căn bệnh sợ bóng tối của tôi lại phát tác.

Tôi đập cửa rầm rầm kêu hai cô bạn trong hoảng loạn.

- Đan ơi!.... hức.... Thủy ơi!.... hức....hức..... có ai ngoài đó không?.....
hức....làm ơn.... mở cửa..... hức...hức....

- Phi Khanh à. Bạn còn trong đó sao?

Là tiếng của Nhã Đan. Tôi mừng rỡ reo lên nghĩ rằng mình đã được cứu:

- Nhã Đan! Mở cửa cho mình đi Nhã Đan.

Nhưng tôi đâu có ngờ chính họ-hai người mà tôi cho là bạn-là người đứng sau vụ việc này.

- Mở cửa á! Được thôi! Nhưng chờ đến sáng mai đi nhá-Cô ta cười vang, tiếng cười đầy thâm độc.

Việc gì đang xảy ra với tôi vậy?

Rốt cuộc thì tôi đã làm sai gì?

Tại sao hai người mà tôi cho là bạn thân nhất gần một tháng nay lại cùng nhau *** hại tôi.

- Tại sao?...tại sao...? lại làm.... vậy..... với tôi? chúng ta....là bạn..... mà.....

Giọng của tôi đứt quãng theo từng đợt run cầm cập ngày một mạnh hơn của cơ thể

- Ha ha ha! Là bạn sao? chỉ có cô nghĩ vậy thôi, còn với chúng tôi, cô chưa bao giờ là bạn.

Từng lời Nhã Đan rành rọt, sắc bén như mũi dao chĩa thẳng vào tôi.

- Cô vừa vào công ty đã gây rắc rối cho chúng tôi rồi. Cô có biết vì cô mà.....

- Không cần nói nhiều với cô ta làm gì.- Nhã Đan ngắt lời của Thủy-dù sao thì bây giờ không còn người chống lưng cho cô ta nữa đâu.

Lại một tràng cười đầy mỉa mai.

Sau đó tất cả lại trở về im lặng.

Họ đã đi hay còn ở đó, tôi không biết. Bởi bây giờ tôi không còn đủ tỉnh táo để tiếp nhận những thông tin bên ngoài.

Cái bóng tối ghê rợn ngày một xiết chặt tôi, như một dây xích vô hình.

Tôi sợ!

Rất sợ!
Cố gắng quờ quạng khắp nơi, tôi mong tìm được cái gì đó có thể phá cánh cửa này.
-Á!
Cảm giác có cái gì đó cắt vào tay tôi, rất đau.
Một dòng nước rin rít, tanh nồng chảy ra từ đó.
Vừa đau, lại vừa sợ tôi như sắp lịm đi.
Cố kêu cứu nhưng không còn đủ sức để kêu to, chỉ còn cách duy nhất.
Tôi cố lấy hết sức mình đập vào những đồ vật quanh tôi để tạo ra tiếng động, mong rằng sẽ có ai đó nghe thấy.
Mấy phút trôi qua.
- Là ai trong đó?
Tôi mơ hồ như nghe thấy giọng nói của hấn.
- Việt Hùng! là anh phải không?
- Phi Khanh!
Đúng là hấn, đúng là hấn rồi.
Một tia hy vọng lóe lên trong tôi. Không xác định được cửa ra vào nhưng tôi cố lết về hướng có giọng nói của hấn.
- Là anh! Việt Hùng.... làm ơn mở..... cửa cho tôi.
- Sao cô lại ở trong đó?
- Có người đã.... nhốt tôi... là.....
Tôi thật sự không thể nói tiếp, bởi lúc này tôi rất mệt và choáng nữa, máu ở nơi tay vẫn chảy ra ướt đầm váy áo tôi.
- Mau mở cửa ra... Việt Hùng....
Tôi gõ nhẹ vào cửa cố gắng gọi lần nữa.
- Tại sao tôi phải giúp cô?
Tôi như chết lặng khi giọng nói lạnh lùng của hấn vừa chạm vào màng nhĩ tôi.
” Tại sao tôi phải giúp cô?”
Đối với một người, dù xa lạ, dù chưa gặp nhau nhưng khi thấy người gặp nạn cũng không thể làm ngơ, huống hồ tôi với hấn.....
Tôi không thể thốt được lời nào nữa. trong khi hấn vẫn cái giọng lạnh lùng bóp nghẹt trái tim tôi: - Cô đã làm gì để đến nỗi bị người ta nhốt vào đây? chứng tỏ mọi người rất ghét cô. Và tôi.....
- Anh... cũng giống như họ?
Tôi chưa xốt hỏi hấn, mà nghe ngực mình co thắt dữ dội.
- Phải!

Hắn bỏ đi.

Tôi ngã quỵ, cảm giác sợ hãi bóng tối không còn trong tôi, thay vào đó là một nỗi đau đớn tột cùng, máu như đang rỉ ra-không phải ở vết thương trên tay-mà là nơi... tim tôi.

Tôi đã từng hứa với mình rằng sẽ không khóc vì hắn, sẽ không để tình cảm với hắn làm tổn thương tôi lần nữa.

Nhưng, Tôi đã không làm được.

Dòng nước mắt cứ tuôn dài không ngớt, tôi không thể cầm lại.

Mọi người có thể ghét tôi, tất cả mọi người ai cũng được.

Nhưng, chỉ trừ hắn.

Tại sao?

Tại sao?

” Anh ghét tôi đến vậy sao? Việt Hùng”

Nước mắt lại rơi nhiều hơn.

Đau đớn!

Nhưng tôi nhận ra rằng: Tôi chưa bao giờ quên được hắn.

-Cạch.

- Phi Khanh!

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai tôi.

Chương 25

- Phi Khanh!

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai tôi.

- Phi Khanh! Cô có sao không?

Tôi ngược nhìn người đó.

Là chị trưởng phòng nhân sự.

- Phi Khanh! tay của cô.?

Chị ấy cầm lấy bàn tay ướt máu của tôi, lo lắng.

Tôi muốn nói lời cảm ơn chị nhưng những tiếng nấc liên tiếp làm tôi không thể nào mở miệng được.

Đưa mắt nhìn chị, gạt đầu thay lời cảm ơn. Tôi loạng choạng rời khỏi nhà kho.

Phía sau: Chị trưởng phòng đang gọi di động cho ai đó.

-.....

- Phi Khanh! Em đi đâu vậy? Anh tìm em mãi.

- Vĩnh Cường!- Tôi gọi tên anh một cách yếu ớt, chân như sắp không đứng vững.

-Phi Khanh!- Anh hoảng hốt khi kịp nhìn thấy tình trạng tôi lúc này, một động tác rất nhanh, anh bế bổng tôi lên, chạy đi thật nhanh-Sao lại như thế này hả Khanh, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì với em vậy?

Tôi không muốn nói gì hết, hay đúng hơn là chẳng biết phải nói gì với anh. Tôi im lặng nằm trong vòng tay anh mà trong đầu chỉ có..... hình bóng của hắn.

Đang chạy rất nhanh, anh chợt khựng lại.

Tôi thấy vòng tay anh xiết chặt tôi hơn.

Trước mặt tôi và anh bây giờ là.... hắn đang chặn ngang lối đi.

- Tại sao cô bị thương mà không nói cho tôi biết hả?- Hắn nhìn chăm chăm vào tôi quát lớn.

- Nói cho anh biết thì sao? Anh sẽ thương hại mà không bỏ mặt tôi ở đó à? Tôi-không -cần!

Tôi run run bầu chặt vào cánh tay anh để giữ cho mình bình tĩnh.

- Đi thôi, anh Vĩnh Cường!

- Xin lỗi giám đốc!

Anh bế tôi lướt qua hắn.

Tôi cố không quay nhìn lại, vì tôi sợ rằng.....

Tại nhà riêng của anh.

- Sắc mặt em tái quá!- Anh nói khi đã băng vết thương trên tay cho tôi.

- Em không sao đâu. Chỉ là vết thương nhỏ thôi.- Tôi cố gượng cười, đưa tay lên xuống trước mặt anh-Anh xem bây giờ không đau nữa rồi.

- Không phải ở đó..... mà là.... tim em kìa-giọng anh cứ trầm trầm và thấp dần-anh không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng em..... rất yêu Việt Hùng, có đúng không?

- Vĩnh Cường!

- Nếu em muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng cố nữa!

- Vĩnh Cường! em....

Và rồi một lần nữa, nước mắt tôi lại rơi dài.

- Em ngốc lắm phải không anh? Dù biết rằng anh ta đã có người yêu, biết rằng anh ta chưa một lần để mắt tới em nhưng em vẫn...không thể nào không yêu anh ta. Em xin lỗi anh, Vĩnh Cường, anh rất tốt với em nhưng em không thể.....

- Đừng xin lỗi anh Khanh à! Anh chỉ cần em biết rằng bất cứ khi nào em cảm thấy mệt mỏi, hay tuyệt vọng, hãy nhìn về phía sau. Anh sẽ luôn đợi em!

Anh nắm lấy bàn tay tôi thật chặt:

- Đừng cố gắng làm những điều mà trái tim em không muốn.

Tôi nhìn vào mắt anh-ánh mắt đầy những yêu thương-một lần nữa tôi chỉ biết nói ” xin lỗi anh!”

Chương 26

Ngày hôm sau.

Tôi lại nhận một bó hoa Tường Vi do anh gửi đến như mọi ngày.

Tôi cầm tấm bưu thiếp trên tay.

Nó không có những lời mời dạo phố, đi ăn tối..... hay là những câu chuyện cười anh thường viết vào đó mỗi khi gửi hoa đến cho tôi.

Thay vào đó chỉ là một câu ngắn gọn:

”Đừng trốn tránh! Hãy làm theo lời trái tim của em”

Tôi nhìn bó hoa, lòng thầm cảm ơn anh.

Anh nói đúng.!

Chạy trốn tình yêu của mình không phải là cách hay.

Nhưng tôi phải làm sao đây?

Làm sao tôi có thể thừa nhận tình yêu của mình với hắn trong khi hắn đã có người yêu, hơn nữa hắn còn..... rất ghét tôi.

Khóe mắt lại cay cay, tôi lao vào làm việc như để quên đi những lời nói lạnh lùng của hắn đang ủa về trong trí nhớ tôi.....

-Ồ.... Phi Khanh! hôm qua thế nào? Cảm giác tốt chứ?- Giọng Nhã Đan đầy giễu cợt.

-.....

-Cảm giác “dễ chịu” lắm phải không? ha ha.....ha.....

-Nhã Đan! xem này, con “hồ ly” này còn được tặng hoa cơ đấy!

-Cái này!.... là của Vĩnh Cường?- Nhã Đan, cô ta nhìn tôi với ánh mắt giận dữ.

Tôi không để ý, dù sao thì tôi cũng chẳng còn xem cô ta là bạn nữa, cô ta muốn nghĩ gì hay nói gì tôi cũng mặc kệ. Tôi lại tiếp tục công việc của mình.

“Xoạt”

Bó hoa trên bàn tôi rơi vèo xuống đất tả tơi.

Cô ta còn nhìn tôi nhếch mép, ánh mắt đầy thách thức.

Thật là quá đáng.

Tôi tức điên lên được, chưa từng làm gì tổn hại đến cô ta, tôi còn xem cô ta là bạn, vậy mà.....

Máu trong người tôi sôi lên sùng sục, có lẽ chỉ một giây nữa thôi tôi sẽ tặng cho cô ta.... 1 cái tát nếu như chị trưởng phòng không vào kịp lúc.

-Thủy, Nhã Đan! hai cô không làm việc, đứng đó làm gì hả?

Cô ta nguyền tôi một cái dài, rồi bỏ đi.

Tôi buồn bã ngồi xuống ghé tự hỏi mình:”-Những người quanh tôi tại sao đều lạnh nhạt với tôi như vậy?”

- Mọi người nghe đây!- Chị trưởng phòng vỗ hai tay vào nhau, đồng thời nói lớn-Sản phẩm kem dưỡng da mới tung ra thị trường, tháng này đạt con số tiêu thụ rất cao nên.... giám đốc quyết định sẽ tổ chức một bữa tiệc chúc mừng vào tối nay. Và nhớ là không ai được phép vắng mặt.

Tiếng vỗ tay reo hò vang lên khắp phòng, không khí ồn ào hẳn lên.

7h tối-tại nhà hàng:

Các bàn ăn được nhà hàng xếp khít với nhau thành một hàng dài, chắc là để mọi người có thể ngồi cùng nhau.

Ai cũng lần lượt vào bàn.

Tôi cũng kiếm đại một chỗ ngồi, chỉ là tham gia cho có lệ chứ tôi chẳng hào hứng gì với bữa tiệc này lắm nên chẳng để ý xung quanh. Và cũng không hề thấy Nhã Đan và Thủy đã ngồi đối diện đó từ lúc nào.

Kịp nhìn thấy họ, tôi đứng dậy tính tránh đi chỗ khác nhưng, nhìn quanh chẳng còn chỗ trống nào, chỉ trừ một ghế còn trống...ngay cạnh hẳn.

Đành thôi vậy, tôi lại ngồi xuống trước ánh mắt khó chịu của hai người đó.

Tiếng nút chai được bật ra “lụp bụp”, rồi tiếng chất lỏng rót vào ly “róc rách”.

Tiếp theo là tiếng của hẳn đều đều vang lên, một giọng nói trầm bổng, dứt khoát với cái dáng đứng đầy khí chất của một người lãnh đạo.

Phút chốc tôi lại bị hẳn hút hồn, đôi mắt vô tình không thể nào dời khỏi hẳn, cho đến khi tôi nghe được câu nói cuối cùng của hẳn:

-.....Và, hôm nay, người mẫu đại diện của công ty cũng sẽ tham gia bữa tiệc này cùng chúng ta.

Lời hẳn vừa dứt thì tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, trong công ty này thì fan của Thiên Vân không ít.

Hẳn đi về phía cửa, bằng một động tác rất nhẹ nhàng, hẳn choàng eo Thiên Vân diu cô ấy vào cùng với một ánh mắt đầy yêu thương.

Tại sao?

Tại sao lại để tôi chứng kiến những cảnh này?

Hụt hẫng!

Hẳn chưa bao giờ đối xử với tôi như vậy!

Khó thở!

Tôi thấy tim mình như đang thiếu oxy trầm trọng.

Quay mặt đi thật nhanh, tôi không muốn nhìn thêm giây phút nào nữa.

Vớ lấy chai rượu vang, tôi tự rót đầy cho mình rồi uống, một ly nữa, lại một ly nữa..... uống để lấp đi cảm xúc trong lòng..... nhưng sao càng uống

lại càng thấy đau thế này. Tại sao càng uống tôi lại càng nhìn hấn nhiều hơn.

Hấn đang cười với cô ấy. Điều đó hấn chưa bao giờ có... với tôi.

Tôi muốn khóc thét lên nhưng.... không thể, nước mắt như chảy ngược cả vào trong, người tôi cứ dần run lên từng đợt.

- Xem có người đang ganh tỵ kia!- Cái giọng của Nhã Đan lại giễu cợt vang lên.

Tiếp theo đó là Thủy:

- Dựa vào cô ta mà đòi... với giám đốc sao? Thiên Vân với giám đốc của chúng ta mới là một cặp.

- Phải cô ta chắc cũng chỉ muốn bám lấy người có tiền thôi, vớ không được giám đốc, lại quay sang mời chài Vĩnh Cường. Rồi cũng sẽ có ngày anh Vĩnh Cường nhận ra bộ mặt thật của cô ta thôi, lúc đó thì.....

- Đúng là đồ con gái lẳng lơ mà...

” Rầm”

- Tôi không có!- chịu hết nổi với mấy người này, tôi đập bàn đứng dậy hét lớn làm nhiều người khác cứ nhìn tôi ngơ ngác, tôi mặc kệ, tôi không như họ nghĩ, tôi phải cho họ biết tôi chỉ yêu một người từ trước tới giờ chỉ có một-Tôi không phải! tôi không mời chài ai hết, các người biết gì mà nói hả? Là tôi yêu anh ấy, là thật lòng, chỉ có anh ấy thôi.....

Người tôi lại rung lên, tôi nhìn sang đó, nơi hấn ngồi, hấn đang nhìn tôi, môi hấn hơi nhếch lên, là cười ư? tôi không biết bởi tôi phải đang cố nhập mấy cái bóng lập lờ của hấn lại thành một.

- Người tôi yêu duy nhất! Anh ấy là.....

Chương 27

Người tôi lại run lên, tôi nhìn sang đó, nơi hấn ngồi, hấn đang nhìn tôi, môi hấn hơi nhếch lên, là cười ư? tôi không biết bởi tôi phải đang cố nhập mấy cái bóng lập lờ của hấn lại thành một.

- Người tôi yêu duy nhất! Anh ấy là.....

” là anh đây Việt Hùng”

Tôi muốn hét lên thật to như vậy.

Nhưng, cuối cùng vẫn không thể nào thốt ra.

Đầu óc quay cuồng, tôi chẳng biết phải làm sao thì ngay lúc đó, một bóng người đang bước vào từ phía cửa.

- Là anh ấy!- Tôi chỉ tay về hướng đó cũng chẳng ý thức được mình đang nói gì.

- Là cô vẫn chất lượng, Vĩnh Cường sao?

Tôi chỉ kịp nghe thấy tiếng ai đó thốt lên ngạc nhiên. Và tiếp đó là: -” Xoảng!”

Một tiếng động vang lên nơi đầu bàn ăn, rượu đang chảy tràn khắp bàn, từng giọt từng giọt rơi xuống nền gạch “lộp độp”.

Hấn nét mặt tối sầm đang tiến về phía tôi.

” Anh lại muốn gì nữa đây” tôi thầm nghĩ và cố lắc mạnh đầu để nhập mấy cái bóng của hấn lại, chập choạng, chập choạng, vẫn là đến 3-4 cái bóng tiến lại gần hơn.

1s....

2s.....

3s.....

Mấy cái bóng đó mờ hấn, tôi không nhìn thấy nữa, chỉ thấy mình bị ai đó lôi đi một cách thô bạo.

Tôi nửa tỉnh nửa mơ. Thấy ai đó đặt mình nằm xuống. Tôi vôi vàng vùng dậy.

- Này! hức... đưa tôi đến đây làm gì... hức.... tôi muốn uống tiếp... phục vụ đâu.... mang thêm rượu..... mau lên.

- Cô say rồi đừng có làm loạn nữa, ngủ đi!

Cái giọng lạnh lùng này là.....

- Là anh sao? hức... tôi muốn uống nữa, anh mau mang rượu ra đây đi!- Lần đầu tiên trong đời, tôi lớn tiếng quát hấn, hức cảm giác thật là..., hức... thú vị thật.

- Ngủ đi!- Hấn bỏ ra ngoài.

Không được!

Hôm nay anh nhất định phải làm theo lời tôi.

Tôi vội nhảy khỏi giường, nhào đến trước mặt của hắn. Dùng cả hai tay dang ra chặn hắn lại, nhưng chân đứng không vững vô tình chúi đầu luôn vào người hắn.

- Mau lấy rượu cho tôi.

- Đừng có làm loạn nữa!- Hắn đẩy tôi ra, lại bước đi.

- Không được!

Tôi kéo mạnh hắn, anh không lấy rượu cho tôi thì đừng hòng đi khỏi đây.

Và chỉ 1s sau cái kéo mạnh tay của tôi.

Tôi thấy mình bị mất đà, ngã ra sau, đương nhiên hắn cũng ngã, nhưng hạ cánh an toàn trên.... người tôi.

Cả người hắn cứng đờ, nóng ran.

- Tôi đã cảnh cáo em rồi mà!

- Hả?- ” Cảnh cáo gì”...3 từ đó tôi chưa kịp nói ra thì đã mắc kẹt lại bởi.... môi hắn đang chiếm giữ lấy môi tôi.

Và rất nhanh chóng tôi bị bế ngược lại giường.

” Này này! Tôi bảo anh lấy rượu, chứ có phải bảo anh cởi đồ đâu chứ?”

” Lại nữa! Đồ của anh thì anh làm gì thì làm, còn đồ của tôi.... sao anh lại... lại cởi nó ra hả?”

Tôi cố đẩy hắn ra, nhưng không đủ sức.

Không biết có phải do men rượu không. Người tôi lại nóng ran, cảm giác như mình đang trên một con thuyền, bập bênh, chông chênh rồi bị sóng dìm xuống tận sâu đáy biển.

Tôi không còn biết gì nữa.

Chương 28

Toàn thân mới rã rời, tôi chẳng muốn dậy chút nào khi ánh nắng sớm đã len lỏi vào phòng.

Cái cảm giác mờ hồ rịn rít trên cơ thể làm tôi khó chịu, trở mình để tìm một cảm giác thoải mái hơn.

Có cái gì đó nặng nề trên eo tôi, theo phản ứng tự nhiên, tôi liền đưa tay hất cái vật ấy ra, nhưng.....

Tôi vừa chạm phải bàn tay của ai đó.

Tôi mở mắt ra ngay lập tức, và một khuôn mặt nhìn với khoảng cách gần vô cùng đẹp đập vào mắt tôi.

Đôi mày rậm, hàng mi khép hờ dài và đen quăn rũ, cái sống mũi cao và thẳng, lại thêm đôi môi đỏ trên nền da trắng. Trông hấn khi ngủ thật đẹp và không có thoáng một nét gì lạnh lùng trái lại còn rất dịu dàng nữa.

”Ồ! Nhưng sao hấn lại ở trên giường của mình?”

Tôi chợt nhận ra.

Cảm giác phần da thịt trần trụi đang tiếp xúc với nhau khiến tôi rùng mình.

Tôi run run kéo vạt mền lên rồi khẽ đưa mắt nhìn vào trong.

”Ồi không!”

Tôi khóc không thành tiếng. Mọi việc lúc tối như cuộn phim quay chậm lại trong đầu tôi.

“Tôi yêu anh nhưng tôi đâu có muốn như thế này chứ!”

”Hức! Tôi là một cô gái trong trắng cho đến ngày hôm qua, vậy mà chỉ sau một đêm đã bị người ta “ăn” mất”

”Anh là đồ xấu xa! lợi dụng lúc tôi say anh lại....”

- Ngủ ngon chứ?- Hấn đã thức dậy, còn nở một nụ cười hỏi tôi.

Cái đồ xấu xa! Anh đã ăn tôi rồi còn có thể cười như không có gì vậy sao?

Lúc này tôi chỉ muốn cho hấn một trận, nhưng không hiểu sao, tự dưng môi tôi lại có thể cười đáp trả hấn.

Hấn vuốt nhẹ tóc tôi, rồi tự nhiên phô luôn thân thể không một mảnh vải đi vào nhà tắm-Body đúng là rất đẹp.

Tôi đỏ mặt quay đi chỗ khác, lại trách mình:

”Trời ơi! Bây giờ là lúc nào mà mày lại như vậy hả?

Lẽ ra phải cho hấn mấy cái tát, hay là lập tức đuổi hấn ra khỏi phòng chứ!

Đằng này mày lại.....”

Tôi lấy đồ của mình mặc vào, vô tình lại thấy áo của hấn ngay cạnh đó.

Bây giờ tôi mới để ý hấn toàn mặc màu đen.
Chính cái màu đen lạnh lùng này đã tôn lên khí chất của hấn, làm hấn quyến rũ hơn nhiều.

Nhắc đến khí chất. Tôi lại nhớ đến cái dáng đứng đầy sức hút của hấn tôi qua.

Mà nhớ đến tôi qua, hình ảnh hấn cùng Thiên Vân lại hiện rõ từng nét trong tôi.

Tim tôi lại thất lại.

Hấn yêu cô ta!

Vậy với tôi là gì?

Chuyện tôi qua là sao?

Tại sao hấn lại.....?

- Vẫn còn ngồi đó à?

Hấn vừa buộc dây cái áo tắm vừa ngồi xuống cạnh tôi.

- Anh có yêu tôi không?- Tôi nhìn thẳng vào mặt hấn.

- Cần phải nói sao.....?

- Trả lời tôi đi! Anh có yêu tôi không?

Hơn bao giờ hết, lúc này tôi rất muốn biết tình cảm của hấn với tôi là như thế nào?

- Tôi nghĩ tôi đã từng nói với em rồi mà!

Có sao?

Hấn đã từng nói với tôi sao?

” Phải!”

Tôi đã từng hỏi hấn một câu như vậy lúc ở bệnh viện. Và câu trả lời của hấn là: ” Cô đáng sao?”

Rốt cuộc đối với hấn tôi cũng chẳng là gì cả.!

Đau! bây giờ với tôi chỉ có một cảm giác ” rất đau”!

- Chuyện tôi qua.....

- Quên đi!.....

Tôi ngắt lời hấn vì tôi sợ rằng hấn sẽ nói xin lỗi tôi vì lúc đó hấn say nên... không tự chủ được mình.

Tôi sợ! Tôi sợ phải nghe lời nói đó phát ra từ miệng hấn.

- Cứ xem như là chưa từng xảy ra chuyện gì!

Tôi nói rồi đứng dậy đi luôn vào nhà tắm.

- Cảm ơn!

Lạnh lùng-Tôi lại thấy tim mình thất lại.

“Anh có thể không nói gì mà. Tại sao lại thốt lên hai từ cảm ơn vô tình

vậy chứ?”

Bất động 1s, tôi lại bước tiếp vào nhà tắm.

Nước từ trên cao chảy xuống hòa lẫn với những giọt nước mặn đắng trên mặt tôi.....

Chương 29

Tôi trầm mình trong nước để “hòa tan” đi những xúc cảm trong lòng, khá lâu mới ra ngoài.

Văng Tanh:

Hắn lại đi đâu rồi.

Hôm nay là chủ nhật, chắc lại đi hẹn hò với cô ta rồi.

Tôi thất thiêu buông mình xuống nệm. Rồi lại ngồi dậy.

Trong đầu là một mớ lộn xộn.

Có lẽ không khí bên ngoài sẽ giúp tôi khá hơn.

Với lấy cái khăn choàng vào cổ, tôi tản bộ ra ngoài.

Làn sương sớm se lạnh của vùng đất Đà Lạt bao phủ khắp các con đường dù đã qua 8 giờ sáng.

Những tia nắng còn yếu ớt len lỏi tìm đến muôn đóa Dã Quỳ vàng tươi đang ôm ấp giọt sương còn chưa vội tỉnh giấc.

Gió lay khẽ, đâu đó phảng phất mùi gỗ thông nhẹ nhẹ.

Trước đây, những lúc không vui tôi chỉ cần tản bộ thế này, giữa thiên nhiên tĩnh lặng, sẽ thấy không sao nữa.

Nhưng sao giờ đây, càng lúc tôi lại càng thấy mình tệ hơn nhiều. khi cứ nghĩ rằng, có lẽ một nơi nào đó, cũng phong cảnh hữu tình thế này, hẳn lại cùng người ta tay trong tay.

“Phong cảnh hữu tình, nhưng lòng người lại buồn rười rượi.”

Tình yêu?

Rốt cuộc tình yêu là gì mà lại làm cho con người ta đau khổ như vậy?

Nắm lấy không được nhưng buông tay không dễ?

Tôi cứ thế, bước chân đi vô hồn không định hướng.

Tôi về nhà khi màn đêm đã buông xuống khá lâu.

Trong nhà vẫn tối om, hắn vẫn chưa về.

” Anh đúng là đồ xấu xa mà! Không ngờ anh vẫn có thể vô tư mà đi chơi tới tận giờ này”

Tôi bực bội ngồi xuống sofa.

“Bộp”

Tôi vừa chạm phải vật gì đó làm nó rơi xuống đất.

” Là gì đây?”

Một cái hộp nhỏ nhỏ xinh xắn, trông cứ như là hộp đựng đồ trang sức. Tò mò tôi mở ra xem và....

Không lầm! Nó chính là nữ trang, chính xác hơn là một chiếc nhẫn bạch kim.

- Này! Sao cô tùy tiện chạm vào đồ của người khác vậy hả?
Hắn không biết xuất hiện từ lúc nào, giật phăng cái hộp trong tay tôi, giận dữ. Rồi bỏ đi một mạch vào trong phòng.

- Làm gì mà dữ vậy? Anh tưởng tôi thích động vào đồ của anh lắm à?

” Cái đồ chết bầm! Sao lúc nào anh cũng như thế với tôi hả?”

Ôm một cục tức, tôi cũng bỏ vào phòng mình, lấy cái gối mà tưởng tượng ra hắn - đánh túi bụi rồi lại..... khóc một mình. và chẳng thể nào chợp mắt.

Sáng hôm sau.

Hậu quả của cả đêm không ngủ được, tôi đến công ty trong tình trạng.... vô cùng tệ.

Tôi nghĩ vậy vì thấy ai cũng nhìn tôi với ánh mắt... “thương hại”.

Tôi vào nhà WC nữ để rửa mặt cho mình tỉnh táo hơn.

Nhưng vừa mới bước chân đến cửa tôi đã phải khựng lại bởi cái giọng oang oang của hai cô gái: - Này! Hôm trước sao giám đốc lại kéo con nhỏ Khanh đi trước mặt bao nhiêu người vậy mà? Hay là giám đốc với cô ta có gì với nhau?

- Ôi giời! mày khéo nghĩ lung tung. Có gì là gì chứ, giám đốc mà thêm để ý tới con nhỏ đó à!

- Uh! tao cũng nghĩ vậy.

- Chính xác luôn chứ không cần nghĩ đâu. Tao nói cho mày một bí mật.

- Bí mật gì?

- Uh! Sáng nay tao vô tình thấy được, giám đốc đã cầu hôn với Thiên Vân đấy.

- Mày nói thật!?

- Tao nói xạo mày thì được gì?

Như tiếng sét ngang tai, tôi không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

3 tháng!

Giao ước của tôi và hắn vẫn chưa chấm dứt mà. Tại sao hắn có thể làm như vậy?

Không thể nào!

Đó không phải là sự thật!

Tôi rời khỏi đó thật nhanh, tôi không tin trừ khi.....

Đứng trước cửa phòng hắn, tôi chần chừ nửa muốn gõ cửa nửa lại không. Bởi tôi sợ rằng điều mà tôi sắp hỏi hắn sẽ là sự thật.

” Cách”

Tôi còn đang chần chừ thì một người đã xuất hiện trước mắt tôi.

Là Thiên Vân.

- Cô cần gặp anh Hùng à?

- À ừ....!.....

Tôi còn chưa kịp nói gì đã thấy đất dưới chân mình như sụp đổ, tim lại quặn lên từng cơn đau đớn.

Chiếc nhẫn!

Là chiếc nhẫn của hắn mà tôi nhìn thấy tối qua, giờ nó đang yên vị trên ngón áp út của Thiên Vân.

Vậy những gì mà cô gái kia nói là sự thật.

Tôi ngốc thật mà!

Tôi cố ở lại bên hắn rồi cuộc thì có được gì chứ?

Hay đổi lại chỉ là nước mắt và nỗi đau đớn dần xé tim tôi.!

Hết rồi!

Hết thật rồi!

Mọi chuyện nên chấm dứt.

Tôi sẽ rời khỏi đây, rồi chúng ta sẽ là hai người xa lạ.

Tôi cố chạy đi thật nhanh, dặn lòng mình không được khóc nhưng sao.....

Đôi chân run run, loạng choạng.

Tôi ngã quỵ, trước mắt tôi chỉ là một khung cảnh mờ nhạt.

- Phi Khanh! Phi Khanh!

Có tiếng ai đó gọi tôi từ phía sau.....

Chương 30

- Phi Khanh! Em làm sao vậy?

Là anh!

Anh lay nhẹ bờ vai tôi, ánh mắt đầy lo lắng.

- Vĩnh Cường!

Tại sao?

Tại sao mỗi lần tôi đau khổ nhất thì người đầu tiên đến bên tôi đều là anh mà không phải là...hắn.

Tôi thật sự đã sụp đổ, bây giờ tôi chỉ muốn tìm cho mình một lối thoát.

- Đưa em đi khỏi đây Vĩnh Cường! Em xin anh!.....

- Cho anh biết chuyện gì đã xảy ra?

- Việt Hùng..... Thiên Vân.....~~Tôi cố nói trong tiếng nấc nghẹn~~ Em muốn quên tất cả, xin anh!

- Phi Khanh! Em.....- Anh có vẻ như ngập ngừng.

Tôi đúng là xấu mà, đã không yêu anh tại sao lại....., có lẽ không nên làm cho anh khó xử.

- Có lẽ em không nên phiền anh..... Xin lỗi!

Tôi nói đoạn quay đi nhưng bàn tay anh đã giữ chặt lấy tôi.

- Anh đã nói dù có xảy ra chuyện gì thì em phải nhớ là anh luôn ở phía sau em mà!

Xếp đồ bỏ vào vali. Tôi viết một bức thư gửi cho “ba mẹ và bà”:!!!Gửi bà và ba mẹ kính mến!!!!Thời gian qua, tuy sống cùng với gia đình mình không lâu nhưng con cảm nhận được rằng mọi người rất yêu mến con.!!!Con cũng rất yêu gia đình mình, cũng rất muốn sẽ là một thành viên trong gia đình của chúng ta. Nhưng.....!!!Con thật lòng xin lỗi!!!!Con không thể nào hay nói đúng hơn là con không có được may mắn đó.

Vốn dĩ ngay từ đầu đã là không phải.!!!Con.....!!!Có lẽ mọi người sẽ trách con, ghét con nhiều lắm khi biết được rằng:!!!Cuộc sống vợ chồng hạnh phúc giữa con và Việt Hùng chỉ là... một màn kịch để che mắt mọi người.!!!Ngay từ đầu đó đã là một sự lừa dối!!!!Con cũng không phải là người mà ba mẹ đã chọn làm dâu.!!!Con xin lỗi và cũng chỉ biết xin lỗi vì đã lừa gạt mọi người.....!!!Chúc gia đình mình nhiều sức khỏe!

Con luôn yêu mọi người!!!!Kính thư!!!!Hạ Phi Khanh.

Tôi kéo vali đi sau khi nhìn lại nơi này một lần nữa.

Nơi mà tôi và hắn đã ở cùng nhau hơn tháng nay,tôi cố nhớ những kỉ

niệm nơi này một lần cuối-dù với tôi đó chỉ là những chuỗi ngày đầy nước mắt.

Rời khỏi đây, tất cả sẽ chấm dứt.

- Để anh!- Vĩnh Cường đỡ lấy cái valy từ tay tôi kéo đi.

Lặng lẽ.

Gió chiều lành lạnh.

Tôi khẽ bước từng bước thật chậm theo sau anh.

- Việt Hùng!

Giọng anh thẳng thốt làm tôi bỗng chùn bước, ngẩng đầu.

Hắn đứng đó.

Ánh mắt lạnh lùng dừng nơi cái valy của tôi.

-Cô định bỏ đi?

-Thì đã sao?

Tôi cố tỏ thái độ lạnh lùng với hắn.

- 3 tháng!

Hắn chỉ nói ngắn gọn vậy nhưng tôi hiểu hắn muốn nói gì.

Bây giờ còn gì nữa chứ, 3 tháng hay 3 năm thì liệu có thay đổi được gì không?

-Đơn ly hôn để trên bàn, tôi đã ký. Chúc anh hạnh phúc!

Lướt qua hắn.

Tôi cố bước thật nhanh mà nghe tim mình như ai cắt.

Anh đã lái xe đi một đoạn xa mà tôi bất giác còn quay đầu lại.

Một khoảng không vắng lặng.

Ánh nắng chiều nhạt nhòa dần.

Mấy ngày sau.

- Em uống đi!

Đưa cho tôi ly sữa nóng, anh ngồi xuống cạnh tôi.

- Em có cần suy nghĩ lại quyết định của mình không?

- Vĩnh Cường! Cảm ơn anh. cảm ơn anh về tất cả.! em không có gì để suy nghĩ nữa. Em sẽ đi cùng anh. Bây giờ em không yêu anh. Em biết như thế là bất công với anh nhưng em sẽ cố gắng để yêu anh vì tất cả những gì anh đã làm cho em.

Anh nhìn tôi đầy trều mến.

Tôi sẽ cùng anh sang Nhật, nơi xứ sở của tình yêu.

Chúng tôi sẽ bắt đầu một cuộc sống mới chỉ có tôi và anh!

Chương 31

“- Con định đi thật sao?”

- Dạ! Con xin lỗi. Con biết con đi thì sẽ làm cho cậu mợ khó xử.....
nhưng con.....

“- Không! mợ mới là người phải nói lời xin lỗi với con mới đúng. Nếu như ngay từ lúc đầu cậu mợ không ép con thì....”

- Tất cả qua rồi, mợ à! Đừng nhắc làm gì...

“- Phi Khanh!...”

- Hi! thôi mợ đừng suy nghĩ nhiều! Con sang đó rồi sẽ thường xuyên liên lạc về mà.

“- Con không định về nhà rồi mới đi sao?”

- Chắc không mợ à! Con sẽ đi luôn, con xxin lỗi....!

“- Uh không sao! Con nhớ là giữ liên lạc thường xuyên với mợ nha!”

- Dạ!

“- Khi nào con đi?”

- 5 ngày nữa! Con đặt vé rồi mợ ạ. Bay lúc 8h!

“- Uhm! Vậy con nhớ phải chăm sóc tốt cho mình đấy nha!”

-Dạ vâng!

“- Bye con!”

- Dạ bye mợ!

Tắt máy.

Tôi nhìn quanh.

Vắng lặng.

Vĩnh Cường đã đi đâu từ sớm.

Chắc là ra ngoài mua đồ ăn sáng rồi.

Tôi tệ thật!

Lúc nào cũng làm phiền anh thôi!

Dò dẫm từng bước chân trên đám cỏ non còn ẩm sương đêm.

Cái cảm giác lạnh lạnh nơi lòng bàn chân làm tôi thích thú.

Cứ thế tôi dạo dọc con đường nhỏ, mân mê những cánh Dã Quỳ mềm mại.

Tôi cũng không hiểu vì sao. Nhưng loài hoa này có một sức hút rất đặc biệt với tôi.

Màu hoa vàng rực giữa khung trời buổi sớm.

Nửa như nhẹ nhàng, nửa lại như mãnh liệt. Cứ như màu nắng nhạt trong màn sương làm người ta luôn chú ý.

Tôi mãi mê nhìn ngắm, thả hồn theo điệu nhạc du dương của đời thông phía xa xa vọng lại.

Chợt....
Một cảm giác đau buốt dưới lòng bàn chân làm tôi khựng lại.
Hix hix!
Tôi đúng là đãng trí mà....
Từ sáng giờ cứ chân trần đi ra ngoài mà cũng không hay biết.
Nhìn mảnh thủy tinh vỡ cắm sâu dưới lòng bàn chân, tôi cắn răng rút mạnh nó. Máu cũng theo đà đó mà chảy ra.
Vợ vội nắm cổ mực ven đường, tôi vò nát đắp vào cho cầm máu rồi lại đi cà nhắc về nhà.
- Phi Khanh! Chân em làm sao vậy?-Giọng anh thảng thốt từ phía sau.
Tôi cười:
- Không sao! Tại em sơ ý.....
Tôi chưa kịp nói hết câu đã thấy thân mình được nhắc bổng.-Anh đã bế tôi lên thật nhanh.
- Thả em xuống đi! Em có thể tự đi được mà. - Tôi nhào người đẩy đẩy tay anh.
- Không được!
- Đã bảo là em có thể đi được mà. Sao anh lúc nào cũng thích tự làm theo ý mình vậy hả?
- Anh có vậy sao?
- Còn không à! Người gì đâu mà lúc nào cũng khó hiểu, lạnh lùng, chỉ toàn biết làm tổn thương người khác thôi.
Lời vừa thốt ra. Cả tôi và anh đều cứng đờ.
Chân anh khựng lại.
Còn tôi thì thấy tim mình lạnh ngắt.
Bởi tôi biết cái người mà tôi nói đến tuyệt đối..... không phải là anh-là một Vĩnh Cường dịu dàng luôn quan tâm tôi.
Tôi ngập ngừng, thấy nụ cười trên mặt anh tắt ngấm, ánh mắt sâu thẳm, tối sầm như đầu đón lăm.
Tôi gượng cười, cố làm ra vẻ như không có gì:
- Về thôi anh! Chân em đau quá...
Anh ậm ừ, tôi cảm thấy từng bước chân anh đi rất nặng nề.
Ngồi đung đưa trên cái xích đu. Tôi lại nhìn quanh.
Chỉ 1 ngày nữa thôi, tôi sẽ rời khỏi đây. Tôi sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.
- Chị ơi!
Một cậu nhóc chừng 12t chìa ra đồng báo trước mặt tôi.

- Chị mua dùm em đi ạ!

Tôi cười xoa đầu thằng nhóc:

- Em ngốc quá! Bán báo sao lại vào trong này, ở đây thì làm gì có đông người mà mua báo chứ. Em nên đến mấy nơi đông đúc mới bán được nhiều được.

- Vâng em biết rồi ạ!- Cậu nhóc suy nghĩ một lát rồi gật gù trả lời-Lần sau em sẽ làm theo lời chị nói. Thế bây giờ chị có thể mua giúp em một tờ không ạ?

Nhìn ánh mắt thằng nhóc trông đợi tôi lại thấy mắc cười, lấy đại một tờ: - Rồi! chị mua tờ này.

-Ấy!- Thằng nhóc giật lại tờ báo - Cái này không bán cho chị.

Tôi mắt chữ O mồm chữ A nhìn nó:

- Sao không bán?

- Hi!- nó gãi đầu, rồi đưa cho tôi một tờ báo khác-cái đó là báo cũ chị à, chị lấy cái này đi, có tin rất hay đó.

Nói xong nó vẫy tay chào tôi rồi chạy đi một mạch.

- Này! này, em không lấy tiền báo à?

Tôi gọi với theo nhưng bóng thằng nhóc đã khuất nơi ngã rẽ.

Tôi lắc đầu thấy mắc cười ” thằng nhóc này lạ thật”, nhưng nụ cười chưa kịp hiện diện trên môi đã tắt ngấm... khi tôi vừa nhìn thấy cái tin ngay trang bìa tờ báo lúc nãy.

Buông Rơi.

Tôi đứng chông chênh.

Không một giọt nước mắt nào rơi xuống.... có lẽ vì đã... quá đau!

Chương 32

Tôi ngồi xuống xích đu, ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm.

Đúng là trên thế gian này ta có thể hiểu được tất cả, dù là những điều khó nhất.

Duy chỉ có con người là không bao giờ ta có thể hiểu được.

Tôi biết hắn lạnh lùng với tôi.

Tôi biết hắn yêu Thiên Vân.

Nhưng tôi không nghĩ rằng hắn lại có thể làm như vậy....

“Chu Thiên Vân-Cô người mẫu gợi cảm nhất hiện nay bất ngờ gây sốc cho dư luận khi cô đột ngột công bố đám cưới của mình ngay sáng ngày mai.....”

Tôi không ngờ thật sự không thể ngờ.

Chuyện giữa tôi và hắn chỉ mới xảy ra chưa đầy một tuần, vậy mà.....

Tại sao?

Tại sao lại không để tôi ra đi nhẹ nhàng.

Tại sao lại là lúc này.....

Lại chọn đúng lúc này để mà làm đám cưới.

Các người có thể chờ đến lúc tôi rời khỏi đây mà.....

- Nếu em muốn khóc thì cứ khóc đi! - Anh cầm tờ báo trên tay ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi nhìn anh. Đúng, lúc này tôi rất muốn khóc nhưng tôi không thể.

Có lẽ nước mắt của tôi đã cạn, và một phần lý trí của tôi không cho phép.

Tôi đã chọn anh, thì phải hoàn toàn quên đi hắn.

Tôi không muốn anh nhìn thấy tôi khóc.

Tôi không muốn anh phải mang một nỗi đau...như tôi.

Nhìn tấm ảnh cưới trên trang bìa, tôi bình tĩnh đến lạ: - Trông họ đẹp đôi quá anh nhỉ?

- Phi Khanh! Em ổn đấy chứ?- Anh nhìn tôi ánh mắt lạ lùng.

Tôi cười:

- Anh xem em có gì không ổn à? - Tôi nhìn anh rồi làm như nhớ ra chuyện gì-À mà có không ổn đấy. Em thấy lạnh quá, em vào nhà trước đây.

Tôi nói rồi đứng dậy đi thật nhanh, nụ cười trên môi cũng tắt ngấm.

Sáng hôm sau. 7h30'

Thành phố còn chìm trong màn sương mờ ảo. Tôi đã cùng anh mang hành lý chuẩn bị đến sân bay.

Xe chạy dọc con đường nhỏ đầy hoa vàng rực. Tôi say sưa nhìn ngắm không mỏi mắt.

Anh lại cười:

- Em có vẻ thích hoa Dã Quỳ nhỉ?

- Uhm! Em không biết sao nhưng loài hoa mộc mạc này lại quyến rũ em đến vậy. Anh biết không hoa Dã Quỳ là biểu tượng của tình yêu chung thủy đấy.

-.....

Anh không nói gì. Tôi thì còn mải mê với sắc hoa nên cũng không để ý, nghĩ là chắc anh lo lái xe nên cũng thôi không nói chuyện với anh nữa.

Xe dần đi xa hơn.

Mặt trời đã lên, xuyên qua những rừng thông để đến với màn sương mù mờ mờ đang tan dần dưới sức nóng của ánh sáng.

Một khung cảnh thật là đẹp. Tôi nhìn không chớp mắt.

- Anh xem mặt trời mọc kìa Việt Hùng! Đẹp thật!

Xe chạy chậm dần rồi ngừng hẳn.

- Em có biết em vừa gọi anh là gì không?

Nét mặt anh vô cùng thản nhiên, nhưng tôi nhìn rõ đôi tay anh đang ghi chặt vô lăng.

- Em...!- Tôi ngập ngừng nhớ ra lời nói vô thức của mình.- Xin lỗi.....

- Quay về đi!

Tôi lắc đầu nguây nguẩy:

- Đừng giận em mà Vĩnh Cường! Em không cố ý, em.....

Anh cười, một nụ cười phảng phất đầy nỗi buồn:

- Anh không giận em! Anh biết là em vô tình, nhưng lời nói vô tình đó mới chính là lời thật lòng của em. Nghe lời anh....

Anh ngập ngừng một lúc rồi lại nói đều đều, giọng lạc dần: - Lý trí có thể điều khiển được bản thân, nhưng không thể nào điều khiển được trái tim mình em à.... Mấy ngày nay, mỗi cử chỉ của em, mỗi nụ cười gượng gạo của em... anh đều thấy rất rõ. Với em Việt Hùng lúc nào cũng trong trái tim em, và tình yêu đó mãi mãi sẽ không bao giờ, không bao giờ em quên được đâu. Ngay từ lúc em vừa rời khỏi nhà Việt Hùng, cái ngoảnh đầu vô tình của em..... anh đã biết.....

Một giọt nước mắt lăn dài trên má, tôi cười đau khổ:

- Nhưng giờ quay lại thì có được gì hả anh? Người Việt Hùng yêu đâu phải là em.

Vén mái tóc buông xoa trên mặt tôi, khẽ lau đi giọt nước mắt, anh nhìn tôi: - Phi Khanh! Anh muốn em ghi nhớ hình ảnh của anh, hãy giữ lại một hình ảnh tốt đẹp trong em, trước khi.....

Anh buông tay, ánh mắt sâu thẳm đầy dần vật.

- Anh xin lỗi em Phi Khanh! Anh xin lỗi vì đã giấu em - anh nắc nhen, tôi không nhìn thấy vì anh đã quay mặt đi nhưng tôi biết anh đang khóc- Thật ra, Việt Hùng yêu em!

- Không thể nào. Anh đang lừa em thôi!

- Đúng là anh lừa dối, nhưng không phải lừa em mà anh đã lừa Việt Hùng và lừa chính bản thân anh. Em còn nhớ cái buổi sáng mà em bị đập phải mảnh vỡ khi đi dạo sớm ấy chứ? Sáng hôm đó anh đã đi gặp Việt Hùng.....

Tôi chạy thật nhanh. Phải thật nhanh, nếu không tôi sẽ không kịp mất.

Tôi quay đầu nhìn lại.

Anh đã không giữ lời. Anh đã nói là sẽ không nhìn theo tôi, vậy mà.....

Tôi cười, tôi không giận anh.

” - Anh xin lỗi em! Thật sự xin lỗi em!

Việt Hùng đã hỏi anh rằng có phải em yêu anh?

Anh đã bảo với cậu ấy là em đã nói ngoài anh ra em không yêu một người nào khác.

Việt Hùng lặng lẽ rời đi chỉ để lại 3 từ “Chúc hạnh phúc”

Thái độ rất lạnh lùng nhưng anh nhìn thấy trong mắt cậu ta - một nỗi đau cố đè nén”

Vốn dĩ anh có thể giấu tôi việc này.

Tôi có thể tự lừa dối bản thân mình mà sống vui vẻ với anh. Nhưng anh đã không nhẫn tâm, anh không muốn thấy tôi sống với anh mà hạnh phúc với tôi chỉ là gượng ép.

- Cảm ơn anh!- Tôi vẫy tay với anh trước khi quay lưng chạy thật nhanh.

Tôi phải ngăn cái đám cưới này lại.

Đứng trước cửa nhà hàng PARADISE (hị cái nhà hàng này tự nghĩ ra) tôi thở dốc. Lau mồ hôi đang đầm đìa trên mặt, tôi lấy hết can đảm bước vào trong.

Cả một đại sảnh lộng lẫy với hoa tươi và pha lê. Còn đẹp hơn cả đám cưới trước đây của tôi và hân.

Khách khứa cũng đã đông nghịt.

Hân mặc lễ phục, đang đứng đó-ngay cạnh sân khấu với một tấm rèm là ảnh cưới của hai người trông vô cùng lãng mạn.

Tôi đã chùn bước. Tôi định quay đi.... nhưng.... không được.... dù có thế nào cũng phải thử một lần.

Hít một hơi thật sâu, tôi lao nhanh đến chỗ hân.

-..... Việt Hùng!

- Gì?

Hắn chỉ buông một tiếng lạnh lùng, cũng không ngạc nhiên vì tôi có mặt ở đây. Thái độ đó của hắn càng làm cho tôi không tài nào mở miệng nổi.

- Tôi....tôi....

- Gì? Nói lẹ đi tôi không có thời gian.

-.....

- Không nói à? Vậy tôi đi đây.

Nhìn hắn từng bước, từng bước quay lưng về phía tôi.

“Không được!”

- Anh phải dừng đám cưới này lại!- Tôi hét lên thật lớn.

- Tại sao?- Hắn đứng lại ngay lập tức quay lại nhìn tôi.

- Vì... vì... tôi không đồng ý cho anh cưới cô ấy!

- Tại sao tôi phải nghe cô?- Hắn nhếch mép cười.

- Vì... tôi là vợ anh!

- Đơn ly hôn đã ký rồi!- Hắn vẫn thờ ơ-Cô còn muốn gì sao?

- Anh ơi! Chuẩn bị đi sắp tới giờ rồi.- Tiếng anh chàng nào đó gọi hắn.

Hắn lại ngoảnh mặt bỏ đi, tôi thấy tim mình lại nhói. Cái ý nghĩ rằng tôi sẽ mất hắn mãi mãi làm tôi hoảng sợ, và trong giây phút đó: - Việt Hùng! Em yêu anh!

Tôi không nghĩ được gì, chỉ biết rằng tôi phải nói, nhất định phải nói cho hắn biết....

- Em vừa nói gì?

Hắn xoay người ngay lập tức, vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ cũng không còn.

- Em yêu anh!...-Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn, tôi thấy hắn cười, một hy vọng lóe lên trong tôi.- Anh có thể hủy đám cưới này?

- Như thế thì..... càng không thể hủy.

Tại tôi ừ đi, tôi hoàn toàn sụp đổ.

Hết thật rồi!

Tôi cười chua xót quay bước lặng lẽ ” Ngốc! mày đúng là ngốc mà.”

“Vĩnh biệt! Mong rằng sau này anh sẽ hạnh phúc.”

- Cô lại định bỏ đi lần nữa sao?

Tôi sững người khi trông thấy người phía trước.....

Chương 33

- Cô lại định bỏ đi lần nữa sao?

Tôi cũng người khi trước mặt tôi - Thiên Vân vẫn mặc váy ngắn bình thường mà không phải là một cái áo cưới lộng lẫy. Trên tay cô còn kéo theo cả valy.

- Như thế này là sao?- Tôi ngạc nhiên đến há hốc mồm.

- Sao, nhân vật chính lại định bỏ đi à?

Câu hỏi của Thiên Vân lại càng làm cho tôi mù tịt chả hiểu gì.

Nhân vật chính?

Chẳng phải là cô ta sao?

Nói vậy là nghĩa gì chứ?

Tôi còn đang ngẩn ngơ thì...Thiên Vân đã tiến lại gần tôi: - Cô nhìn phía sau mình xem!

” Phía sau?”

” lại là gì nữa đây?”

” Sao cô ta lại lạ lùng vậy?”

Tôi xoay người, và....

- Mọi người! Sao...sao đều ở đây...?

Trước mặt tôi là bà, ba mẹ hần, cả cậu mợ tôi cùng chị Kim Anh cũng đã ở đó từ lúc nào. Họ cùng nhìn về phía tôi và cùng cười.

- Ngạc nhiên lắm hả?- Mợ tôi nhìn tôi với một nụ cười ma mãnh-Chưa đâu còn việc khác đáng để con ngạc nhiên hơn đây.!

Mọi người đứng giãn ra hai bên, tạo nên một tầm nhìn hướng thẳng lên sân khấu.

” Tôi nằm mơ chẳng?”

Tôi nhắm mắt, lắc đầu rồi lại mở ra.

Vẫn là như vậy!

Tôi hoàn toàn không nằm mơ!

Ngay trên sân khấu, cái nơi mà chỉ vừa mới phút trước tôi còn nhìn thấy ảnh cưới của hần và Thiên Vân, giờ đây thay vào đó là..... tôi và hần.

Tôi đứng hình, không nói nổi lời nào, không biết chuyện gì đang xảy ra, tôi chỉ nghe nhịp tim mình đập rất nhanh, rất nhanh khi hần từng bước tiến lại gần tôi: - Em nói xem đám cưới này có nên hủy không?

” Là hần đang hỏi tôi đấy sao?”

Tôi sao thế này?

Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Phải chăng đây chính là cảm giác của hạnh phúc. Tôi tự đứng lại thấy bối rối, rồi không hiểu sao lại buông

ra một câu mà ngay đến cả tôi cũng phải giật mình: - Có... nên hủy đi!

Lời vừa thốt ra khỏi miệng thì tôi đã ân hận vô cùng.

- Thế à? - Hấn lạnh lùng - Vậy thì.....- Nghe lời em!.....

“Trời! hấn hủy thật á, làm sao bây giờ,.....”

Tôi chỉ là buột miệng thôi mà. hix hix.....

Nhưng tôi còn chưa biết phải làm sao lúc này thì đã thấy mình nằm gọn trên đôi tay hấn.

-.....Không bao giờ!- Hấn nói rồi bế tôi đi luôn một mạch.

BẤT NGỜ.

Tôi đâm thùm thụp vào ngực hấn.

- Này bỏ xuống! Bỏ tôi xuống!... Anh định đi đâu vậy hả?

- Phòng trang điểm!- Hấn vẫn cái giọng lạnh lùng.

Trời ơi!

Có phải không vậy?

Muốn làm đám cưới với người ta mà thái độ vậy ư?

Sao lúc nào cũng lạnh như băng vậy hả?

- Không thích! không thích!.....

Mỗi tiếng “không thích” tôi lại thấy mặt mình nóng ran.

- Không thích cũng phải thích!- Vòng tay hấn xiết chặt hơn, một cảm giác ấm áp lan tỏa trong tôi.

- Tôi xin lỗi vì không ở đây dự đám cưới của hai người. Tôi phải đi.... vì hạnh phúc của mình.

- Chúc chị may mắn!

Vẫy tay chào Thiên Vân, tôi lại cười, hóa ra từ đầu tới giờ tôi toàn bị hấn gạt.: - Cô mặc váy cưới đúng là rất đẹp đấy!

Tôi đang ngồi trong phòng chờ tới giờ làm lễ thì Thiên Vân đột ngột đi vào.

- Thiên Vân!

- Ha ha!- Thiên Vân phì cười-nhìn tôi dữ vậy, chắc là vẫn còn thắc mắc chứ gì?

- Uhm!- tôi gật đầu nhìn Thiên Vân chờ đợi.

- Thật ra tôi và Việt Hùng chẳng có gì với nhau hết. Từ đầu tới giờ là tôi và anh ấy đóng kịch để gạt cô thôi.

Tôi suýt té khỏi ghế.

- Gì cơ? đóng kịch á!

- Thật ra thì Việt Hùng yêu cô từ lâu rồi, chỉ là cái tính cách của anh ta lạnh lùng lại thích trêu ghẹo cô, nên....

- Khó ư?- Thiên Vân cười khúc khích-chẳng phải khó ư mà cô vẫn yêu anh ấy đấy thôi.

- Không! Đó là thật nhưng mà... chỉ là tôi muốn thay người chị song sinh của mình thực hiện ước nguyện được một lần đóng vai trò là bạn gái của Việt Hùng thôi.

- Uh! là chị Thiên Ý, chị ấy yêu Việt Hùng nhưng...- Thiên Vân thoáng buồn-tình yêu ấy chưa kịp được đáp lại thì chị ấy đã... không còn trên thế gian này nữa, chị ấy đã ra đi ngay cái nơi mà cô nhìn thấy tôi với Việt Hùng...

- Đúng tôi rất ghét cô, ghét mỗi lần cô đi cùng với Vĩnh Cường, ghét những lúc thấy cô và anh ấy vui vẻ với nhau, cô có biết những lúc đó tôi khó chịu thế nào không? cảm giác đó... tôi nghĩ cô cũng hiểu.

” Vĩnh Cường! Em đã không thể đáp lại anh. Em đã làm anh buồn nhiều....

Lần thứ 2 tôi mặt váy cưới tiến vào lễ đường, lại là cùng với một người, nhưng cảm giác hoàn toàn khác trước.

Bà, Ba, Mẹ, cả cậu mợ và chị Kim Anh đều trao cho tôi ánh mắt triu mến.

Nhìn những nụ cười rạng rỡ của mọi người tôi lại thấy mình thật may mắn.

<http://tieulun.hopto.org>

kể từ giờ phút này hai người chính thức là.....

Trong khi lời nói đó chưa dứt thì tôi chợt nhớ ra một chuyện: - Khoan đã!- Tôi hét lớn - tôi không đồng ý.

Hắn nhìn tôi, ánh mắt sâu, người thì cứng như tượng. Còn mọi người bên dưới thì ai cũng ngơ ngác.

- Tôi không đồng ý vì anh ấy... vẫn chưa nói anh ấy.... yêu tôi.

- Thì ra vậy?- Hắn nhếch môi-Anh nhớ là mình đã nói với em từ lâu rồi mà.

- Làm gì có.

- Watashi wa anata o aishite! Em còn nhớ chứ.

Lại tiếng Nhật.

Biết là tôi mù Nhật ngữ rồi còn nói mấy cái câu đó ai mà biết là gì chứ. Anh đúng là, tới lúc này rồi mà còn....

- Nhớ gì? Anh không nói thì... chẳng có đám cưới nào hết.

Tôi giận dữ quay đi, nhưng chỉ mới hai bước chân.

Bàn tay tôi đã bị hắn nắm chặt, kéo ngược lại, và chỉ giây sau đó - một cảm giác ấm áp, ngọt ngào trên đôi môi tôi.

- Anh yêu em! Như thế được chưa hả bà xã?

Mọi người vỗ tay reo hò, còn tôi thì ngượng chín mặt:

- Ai là bà xã anh hả?

5 năm sau.

Chúng tôi đã có với nhau một cậu nhóc 4 tuổi.

Cuộc sống của tôi rất hạnh phúc dù đôi lúc hắn vẫn hay bắt nạt tôi, chẳng hạn như lúc này: - Em làm nhanh lên được không?

- Thì em đang làm nè! hic hic

Tôi lau nước mắt đang đầm đìa trên mặt, cố cắt cho lẹ mấy cái củ hành tây trong khi hắn... đang làm đầu bếp chính.

(Hi cái này có gọi là bắt nạt không nhỉ - Lời của Kinny) Hắn lắc đầu:

- Con sắp dậy rồi đây, em đúng là.... mấy năm rồi mà chẳng có tí thay đổi nào hết, chán thật!

- Chán thì sao lúc xưa còn cưới em làm gì?- Tôi lườm hắn một cái.

- Là tại em quay về phá đám cưới của anh, nên anh phải bắt em... bởi thường thôi!

Tôi cười.

- Thế nếu như lúc đó em không quay về thì sao?

- Thì... thì anh biết chắc là em sẽ về mà!

- Anh đúng là....

Nhìn nụ cười tươi của Phi Khanh. Hấn trầm tư nhớ về 7 năm trước.

Một buổi chiều hấn đang tản bộ trên đường khi vừa mới thăm mộ của cô bạn thân Thiên Ý.

Gió chiều lành lạnh, ánh nắng nhạt nhòa như đồng cảm với nỗi buồn của chàng trai trẻ.

- Anh ơi! - Một cô bé tầm 17 tuổi từ đâu lẻo đẻo theo hấn-sao anh buồn vậy?

Liếc nhìn cô bé đó chỉ một giây, hấn lại bước tiếp, ánh mắt lạnh lùng nhìn xa xăm.

Hấn cứ đi mãi, đến lúc nhìn lại thì vẫn thấy cô bé đó phía sau mình.

- Đây cô bé sao cứ theo anh hoài vậy?

- Vì em muốn nói với anh một việc.

- Gì?

- Em thích anh!- Cô bé nói một cách tự nhiên mà không hề đỏ mặt.

- Bé con, em còn nhỏ lắm. Anh không thích đâu,về đi!

Hấn nói đoạn quay lưng đi, nhưng giọng nói như nghẹn ngào của cô bé đó đã kéo chân hấn lại: - Em thích anh, em rất thích anh, dù biết anh lạnh lùng, dù biết rằng anh chẳng một lần để mắt tới em nhưng em vẫn thích anh!

Câu nói này?

Thiên Ý!

Là Thiên Ý cũng đã từng nói với hấn như vậy trước khi...

- Em vừa..... - Hấn chưa nói hết câu thì đã phải hoảng hồn khi nhìn thấy cô bé đó run từng cơn cầm cập, đang ngồi gục đầu dưới đất.

Bây giờ hấn mới để ý, mặt cô bé trắng bệch, chắc là do cảm lạnh.

- Đây em không sao chứ?... này... này

Hấn lay mạnh nhưng trả lời lại hấn chỉ là những tiếng rên khẽ của cô bé.

Hết cách rồi!

Hấn bế cô bé lên, tiến thẳng về phía trước.

Sáng hôm sau:

- Hết sốt rồi!

Hấn sờ lên trán cô bé, rồi mang cái thau nước nhỏ đi ra ngoài.

- Á.....a.....a.....

Hấn giật mình khi nghe tiếng la thất thanh từ sau lưng.

- Tỉnh rồi à?- Hấn hoàn hồn khi thấy cô bé đó ngồi trên giường vẫn... bình an.

- Sao... sao tôi lại ở đây.... còn cái này là.....?- Chỉ vào bộ đồ lạ hoắc trên người cô bé khóc tức tưởi-anh... anh đã làm gì tôi hả?

À! Ra vậy. Hấn phì cười.

- Yên tâm! tôi không có đụng vào người bé đâu. là chị giúp việc đã làm đấy.

- Thật hả?- Cô ngây thơ nhìn hấn với ánh mắt còn long lanh vì nước mắt.

- Uhm!- Tự dưng hấn lại thấy cô bé này vui vui nên cố tình đùa cô, hấn dướm bước lại gần-mà nếu là anh làm thì có sao đâu, chẳng phải em nói em thích anh sao?

- Uh! nhưng mà.....

- Nhưng mà sao?- Hấn cúi xuống gần hơn, tay nâng cằm cô.

- Đừng! - Cô hất mạnh tay hấn, rồi nhích ra khá xa - Em... em không có thích anh.

Hấn ngó người:

- Vậy chẳng lẽ hôm qua là tôi nghe nhầm.

- Thật ra....- cô ấp úng - thật ra là vì em nghe nói anh từng là “Hoàng tử lạnh lùng” của trường CNN, bao nhiêu cô tỏ tình với anh đều bị anh phớt lờ nên, em muốn kiểm chứng thôi.

- Ra vậy?- Hấn lại cười-mà con gái lại thích những kiểu lạnh lùng vậy ư?

- Em không biết! nhưng... có lẽ là đúng... vì.... mà thôi em về đây!

- Này!

- Tên em là Hạ Phi Khanh, anh nhớ nha! Không chừng sau này gặp lại em sẽ thích anh đấy. Tạm biệt!

Hấn cười, cảm thấy cô bé này rất đặc biệt.

Hấn đã nhiều lần đi lại con đường đó mong có thể gặp lại cô bé nhưng không hề thấy.

Rồi mãi đến 2 năm sau.

Khi hấn một mực từ chối cuộc hôn nhân sắp đặt của ba mẹ, nhưng cái tên Hạ Phi Khanh vô tình gọi lại cho hấn: ” Có khi nào là cô bé đó không?”.....

Rồi gặp lại, thấy cô bé đó không hề nhận ra mình, tự dưng hấn lại muốn trêu cô, lại muốn xem thử lời cô nói khi xưa có là thật.... và rồi....

- Này! Anh làm gì mà thần thờ vậy hả?

- Đâu có, anh chỉ nghĩ không biết trước khi gặp anh, em đã tỏ tình với anh chàng nào không thôi?

- Tỏ tình? Anh..... khoan đã..... hình như.....

Tôi ngờ ngợ...

Thế đấy! Hóa ra tôi đã yêu hấn từ cái lần gặp đầu tiên của buổi chiều hôm ấy...

” Tình yêu cũng lạ lùng thật, đôi khi ta đã vô tình quên đi những xúc cảm

thoảng qua trong đời. Nhưng nó không hẳn là đã hoàn toàn biến mất, mà chỉ là nó đã ngủ quên trong tim ta, cho đến một lúc nào đó, những xúc cảm đó lại trỗi dậy mà chính ta cũng không thể nào hiểu được...”

- Anh giỏi lắm! nhận ra em rồi mà dám giấu em lâu vậy đây - Tôi nhéo hẳn một cái thật mạnh.

- Á! đau....

- A! Mẹ ăn hiếp ba!- Thằng nhóc chun mũi nhìn tôi (chắc biết là tên nhóc nào rồi-giống hẳn như đức hị)... Kính koang!....kính koang!....

- Con lúc nào cũng bênh ba hết, chờ đó xem mẹ xử con thế nào.

Tôi bẹo má nó rồi chạy vội ra mở cửa:

- Vĩnh Cường! Thiên Vân!

- Sao vậy? Không hoan nghênh sao mà đứng như trời trồng vậy hả?- Thiên Vân nguyền tôi một cái lém lỉnh.

- Đâu có! Vì hơi bất ngờ thôi.

- Là ai vậy em? - Hẳn hỏi rồi cũng ngạc nhiên không kém gì tôi khi trông thấy hai người họ - Nay sao về mà không báo trước hả.

- Muốn cho mọi người bất ngờ mà. Lần này về đây chúng tôi sẽ tổ chức đám cưới luôn.

- Thật à?- Nhìn nụ cười tươi trên môi của Thiên Vân tôi lại thấy mình vui lây.

- A! Ba Vĩnh Cường, mẹ Thiên Vân! Con nhớ ba mẹ lắm.

Thằng nhóc ôm chầm lấy hai người.

- Mới có nửa năm mà con đã lớn như thế này rồi sao Khánh Tường - Vĩnh Cường xoa đầu nó cười cười.

- Vâng! Con sắp thành người lớn rồi.

Mọi người lại một phen cười ngả nghiêng.....

HẾT